ஸ்ரீராமாநுஜன் 148

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும்பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 13	1961ஹு ஏப்ரல்மீ பிலவஹு சித்திரைமீ	ஸஞ்சிகை 4

பாரிஜாத புஷ்ப மென்கிற பூதிகந்தி புஷ்பத்தையுத்தேசித்தே

முக்கிய அறிவிப்பு.

வாதப்போரில் ஆர்ஜவம் கௌடில்யம் என்று இரண்டுண்டு; பிரதி பக்ஷிகளால் செய்யப்பட்ட பூர்வ பக்ஷங்களுக்கு, சிறியது பெரியது என்னும் வாசியில்லாமல் எல்லா வற்றுக்கும் பரிஹாரம் கூறியே வாதம் நடத்துவது ஆர்ஜவம். அப்படி பரிஹாரம் கூறா மலும், அந்த பூர்வபக்ஷங்களைத் தாம் கண்டதாகவே காட்டிக் கொள்ளாமலும் வேறு விஷயங் களையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது கௌடில்யம். தம்முடைய பூர்வ பக்ஷங்களுக்கு எதிர்த் தலையிலிருந்து பரிஹாரம் வந்து விட்டால், அதன்மேல் வாய்திறக்க வழியில்லாமலும் போய்விட்டால் "அந்த விஷயத்தில் த்ருப்திகரமாக ஸமாதானம் வந்து விட்டது" என்று தெரிவித்து அதில் கை கூப்பி நிற்பது ஆர்ஜவம்; ஸமாதானம் வெளி வந்த பிறகுங்கூட அதை மறைத்திட்டு மேன்மேலும் பழைய ஆக்ஷேபத்தையே ப்ரபஞ்சநம் செய்துகொண்டு கிடப்பது கௌடில்யம். மற்றும் பலவகையான ஆர்ஜவ கௌடில்யங் களிருந்தாலும் இவையே முக்கியமானவை. எம்முடைய இயல்பு எத்தகைத் தென்றால் எதிரிகள் செய்த ஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானம் கூறாமல் கண்ணுறங்குவதில்லை. நம்மால் ஸமாதானம் கூறப்பெறாத ப்ரதிபக்ஷி பூர்வபக்ஷம் ஒன்று கூடகிடையாதென்பதை வீரமாகச் சொல்லுவோம். ப்ரதிபக்ஷிகள் நம்முடைய பூர்வ பக்ஷங்களில் ஒன்றுக்குக்கூட ஸமாதானம் தெரிவித்ததில்லை, தெரிவிக்கவும் முடியாது என்பதையும், அப்படியிருந்தும் தாங்கள் பல ஆக்ஷேபங்கள் செய்திருப்பதாகவும் அவற்றுக்கு நாம் மறுப்புரைக்கமாட்டாமல் எதையோ எழுதிக்கொண்டிருக்கிறோமாகவும் பொய்யாக எழுதி வருகிறார்களென்பதையும் ஸபதம் பண்ணிச் சொல்லுவோம்.

எதிரிகளின் ஆக்ஷேபங்களில் ஸமாதானம் தெரிவியாமல் விட்டிருப்பது ஒன்றாவதுண் டாகில் இதுகாணீர், இதோகாணீர் என்று எடுத்துக்காட்ட முன்வரலாம். நமது நூல்கள் அபரிமிதங்களாகையால் எதிரிகளின் ஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானம் நமது நூல் ஏதேனு மொன்றில் பொலிந்தே நிற்கும். தவிர, எதிரிகளின் வஞ்சனையை நாம் காட்டுகிறோம், காண்மின். (1) உடையவரும் கூரத்தாழ்வானும் சேர்ந்து சூதுசெய்து நிர்ப்பந்தத்தினால் திறவு கோல்களை வாங்கிக் கோயில் பரிகரங்களை யெல்லாம் தென்கலையாக்கி விட்டதாக இது எழுதி வெளியிட்டு ஏழுவருஷமாயிற்று. இதை நாம் வருஷம் தப்பாமல் நமது நூல் தப்பாமல் ஒவ்வொன்றிலும் எடுத்துக்காட்டி, அதற்கு நேர்விருத்தமாக மேன் மேலும் இது எழுதிக்

கொண்டிருப்பது தவறு தவறு தவறென்று ஆக்ஷேபித்து வருகிறோம். இதற்கு ஏதேனும் பதிலுண்டோ? தென்கலை ஸித்தாந்தத்திற்கு உடையவரும் கூரத்தாழ்வானுமே கூடஸ்தர்களென்று இதுவே எழுதி முடித்திட்டபிறகு விவாதத்திற்கு என்ன இடமுள்ளது. அதற்கு இப்போது பதில் சொல்ல வருகிறேனென்று ஏதோ அஸம்பத்தப்ரலாபம் செய்யக்கூடும். அதற்கு ஒரு பதிலும் வேண்டா. ஏழுவருடமாக பதில்சொல்லாத காரணமென்ன? என்ற கேள்வி யொன்றுக்குத்தான் பதில் சொல்லவேண்டுமிது. (2) மற்றொரு விஷயம்; உடல் பொருளாவி யெல்லாவற்றாலும் தேசிகனுக்குக் கிஞ்சித்கரிப்பதையே ஜீவித லக்ஷ்யமாகக் கொண்டிருக்கிற நம்மை தேசிகத்வேஷியென்றும் தேசிகத்ரோஹியென்றும் அஸூயையினால் பறைசாற்றுகிறவிது தேசிகனுடைய தத்வடீகையிலிருந்து ஒரு ஸ்ரீஸூக்தியை உதாஹரித்து "இதுமிகவும் அஸமஞ்ஜஸம்" என்றெழுதிப் பரவச்செய்திருக்கிறது. இதைப்பற்றியும் ஏழு வருஷமாக நமது நூல்களில் சர்ச்சையுள்ளது. இதற்கும்பதில் கிடையாது. நாம் ஏறிட்டுரைக்கிறோமா? பிரமித்துரைக்கிறோமா? வெளிவரட்டும். இவ்விரண்டு விஷயங்களும் லேசானவையல்ல; வடகலையார்கள் இதைத் தங்கள் திரளிலிருந்து விரட்டியோட்டுவதற்கு இவ்விரண்டில் ஏதேனுமொரு விஷயமே போதும். ஏதோ உறவிருப்பதாகச் சொல்லி மடம் இதை முதுகுதட்டிக்கொடுக்கிறதேயொழிய மற்று யாரும் மதிப்பாரில்லையிதை.

எல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட்ட பெரிய மாரீச க்ருத்யமொன்று இதனுடையது காட்டுகிறோம் காண்மின். பாரிஜாத புஷ்ப மென்கிற இந்த பூதிகந்தச் சுவடி 1961 ஹு சார்வரி தை௴ வெளியிடப்பட்டதாக அட்டைமேலுள்ளது. அட்டையைத் தள்ளினால் உள்ளே 1960 ஹு சார்வரி ஆவணி௴ வெளியிடப்பட்டதாக அச்சிட்டிருக்கிறது. ஆவணி எங்கே? தை எங்கே? ஆறுமாத காலம் இச்சுவடி அஜ்ஞாதவாஸம் பண்ணிற்றென்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்கவில்லையா? இப்போதும் அஜ்ஞாத வாஸந்தான். கார்த்திகை மாதத்திலேயே இது கண்டிக்கப்பட்டொழிந்ததில் என்ன சூது நடந்திருக்கமுடியும்? அச்சிடுமிடத்தில் ஏதோ சூது நடந்ததாகவும் அந்தச் சூது செய்தவர் ஏதோ தெரிவித்துத் தப்பித்துக் கொண்டதாகவும் எழுதியுள்ளதிது. யார் தப்பித்துக் கொண்டாலும் இது தப்பித்துக் கொள்ளமுடியாதபடியன்றோ கிடக்கிறது.

பூதிகந்தி புஷ்ப ஹுணாஸநமென்று இப்போது அவதரிக்கிற நமது நூலில் முதலெட்டு பக்கங்களிலுள்ள பத்து விஷயங்களுக்கு மட்டும் முன்னம மறுப்பு வெளியிடட்டும். பெரியவாச்சான் பிள்ளையை தூஷித்து இந்த பூதிகந்தி ஏற்கெனவே ஷிவமதரான புத்தூர் வக்கீல் ஸ்வாமியிடம் நல்ல அவெடிகைகள் பெற்று வாய்மூடி நின்றது. அதே தூஷணத்தில் இப்போது இறங்கியுள்ளது. மற்ற விஷயங்களை விட்டு இதை மட்டுமாவது எடுத்துக் கொள்ளட்டுமிது.

ஆரியர்காள்! இதன் அபத்தச் சுவடியைக் கண்ட அன்றே நாம் பதிலெழுதி முடித்து ஒரு வாரத்திற்குள் இதோ அச்சிட்டு வெளியிடுகிறோம். இன்னமும் இது ஸசேஷமாகவே யுள்ளது. அந்த சேஷமும் சீக்கிரமாகவே வெளிவரும். அதற்குள்ளாக இது [வசைமொழிகளை யதேஷ்டமாகக் கலந்து கொண்டு] விஷயங்களுக்கு விடாமல் பதிலெழுதி, கீழே நாம் குறிப்பிட்டிருக்கிற மத்யஸ்தர்கள் மூவருள் ஒருவரிடமனுப்பட்டும். அல்லது தானே அச்சிட்டு வெளியிடட்டும். .... (*)

श्रीहस्तिशैलशिखरोज्ज्वलपारिजाताय नमः ॥



ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் எழுதிய

பூதிகந்தி புஷ்பப்ரணாசநம்.

[पूतिगन्धिपुष्पप्रणाशनम्]

(வெண்பா)

வயிற்றெரிச்சல் தீர வசைமொழிகள்பெய்யப்
பயிற்றிய பாமரரே! பாரீர்—எயிற்றிடைமண்
கொண்டவெந்தை கோவிந்தன் கூரருளால் யாம்பயக்கும்
பண்டிதர்தம் பாக்கியத்தின் பாங்கு.

சுருக்கமான முன்னுரை

வாதகேளிகளில் ப்ரமாணங்களையோ உபபத்திகளையோ எடுத்துக்காட்டுந்திறத்தில் துர்ப்பிக்ஷமுடையார்க்கு நிந்தாபி: சேஷபூரணமல்லது வேறொன்றும் ப்ராப்தமாகாதாகையால் பாரிஜாத புஷ்பமென்று பெயர்கொண்ட பூதிகந்திபுஷ்பம் வயிற்றெரிச்சல் தீரும்வகை வசைமொழிகளால் நிரப்பப்பட்டு, தாராளமாக முகங்காட்டவும் கூசி மறைந்துலவுகின்றது. அதன் வழியை நமது நூல் ஒருநாளும் பின்பற்றாதாதலால் ப்ரதிபக்ஷி திக்குமுக்கலாடி நிற்கும்படியான விஷயங்களை மட்டும் வர்ஷிக்குமிந்த நூல். மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான திவ்யக்ரந்தங்களில் திடீரென்று கயிறு போட்டு எந்த இடத்தையெடுத்தாலும் ஶாஸ்த்ரார்த்த ஸௌரபமே கமழுமாபோலே நமது இந்நூலிலும் எந்த இடத்தையெடுத்தாலும் நிரூபணீய விஷய ஸௌரபமல்லது வேறொன்றுங் காணமுடியாதென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணித் தொடங்குகிறோமிதனை.

முன்னம் இரண்டு விஷயங்கள் இந்நூலுக்கு உயிரென்று தெரிவிக்கலாகிறது. ப்ரதிபக்ஷத்தில் நாம் காட்டிய அவத்யங்களில் ஒன்றுகூட எதிரிகள் பதினாயிரவர் கூடினாலும் பரிஹரிக்கப்போகாது என்று நிலைநாட்டுதலொன்று. எதிரிகள் கூறியுள்ளவையும் கூறப்போகின்றவையுமான அவத்யங்களை ஒன்றுவிடாமல் எல்லாவற்றையும் களைந்தே தீருவோமென்பது மற்றொன்று. இன்னமும் மிக முக்கியமானதொரு வார்த்தை;- ரகுவம்ஶாதிகளில் போது போக்கித் திரியவேண்டிய புஷ்பகாரவ்யக்தி ப்ரக்ருத விஷயத்தில் தலையிடுவது ஸர்வாத்மநாபி [illegible] மென்பதைப் பேர்க்கவும் பேராதபடி ஸ்தாபித்தல் முந்தின பணியாகும். வாதவிவாதச் சுவடிகள் கிடைத்தால் அவற்றை நாம் எப்படி பார்க்கத் தொடங்குவது வழக்கமென்றால் நடு நடுவே சில சில பக்கங்களைப் பிரித்து முன்னம்

பார்த்துவிடுவது; பிறகு ஆதியோடந்தமாகப் பார்ப்பது. நம்மிடத்தில் பரமகருணை கொண்ட பேராசிரியர்கள் எதிரிகளின் அதிமாத்ரகர்ஹணீயங்களான அவத்ய ஜடில விஷய விந்யாஸங்களை முந்துற முன்னம் நமக்குக் காட்டிக்கொடுத்தருள்வது நெடுநாளைய அநுபவஸித்தம். அதனால் இந்த முறையை நாம் கைப்பற்றியிருக்கிறோம். இந்த ப்ரக்ரியையிலேயே இதில் நமது ப்ரத்யாக்யாநங்கள் வெளிவருமாறு காண்மின்.

இனி விஷய விந்யாஸங்களின் உபக்ரமம்.

1. திருக்குறுந்தாண்டகத்திற்கும் திருநெடுந்தாண்டகத்திற்கும் வாசியறியாமை.

பூர்வாசாரியர்களில் அபிப்ராய பேதமுண்டென்றும், பெரியவாச்சான் பிள்ளையை வேதாந்தவாசிரியர் கண்டிப்பதுண்டென்றும் கூறி, அதற்கு ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரமாக இரண்டு விஷயங்களைக் காட்டிவிட்டு " இவற்றிலேயே அபிப்ராய பேதமிருக்கும்போது திருக்குறுந்தாண்டகம் எத்தனையாவது பிரபந்தமென்பதில் அபிப்ராயபேதம் ஏன் இருக்கக்கூடாது? " என்கிறது தூஷகவ்யக்தி. திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்யப் பிரபந்தங்களில் திருநெடுந்தாண்டகம் த்ருதீய ப்ரபந்தமா? சரமப்ரபந்தமா? என்பதில் அபிப்ராயபேத ப்ரஸங்கம் விளைந்திருக்கிறதேயல்லது திருக்குறுந்தாண்டகத்தைப் பற்றி விவாதப் பேச்சு லவலேஶமுமில்லை. திவ்யப்ரபந்த வாஸநையே யில்லாதவிது இன்ன ப்ரபந்தத்தைப் பற்றி விவாதமென்றுகூட அறிந்துகொள்ள மாட்டாமல் எழுதிப் போருகிறது. அச்சுப்பிழை யென்று சொல்ல இடமில்லாதபடி பிழை திருத்தம் போட்டுவிட்டது. இதேயிடத்தில் இரண்டு வரிக்கு மேலே (உபாயகோடியில்) என்பது (உபாயகோஷ்டியில்) என்று விழுந்திட்டதாகத் திருத்தம் காட்டியுள்ளது. இது அவசியமற்ற திருத்தம். அவசியமேயாகுக. " மலைபுரை தோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்...நூற்றுவரும்" என்று பெரியாழ்வார் பணித்த கணக்கிலே பல நூற்றுவர் கூடிக் கூடி வாசித்துத் திருத்தம் வெளியிட்டிருக்கிறது. ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு அத்தனைபேரும் வந்தேறிகளாதலால் திருநெடுந்தாண்டக மென்று திருத்திக் கொடுக்க ஐயோபாவமையங்காருட்பட அனைவரும் அஶக்தராயினர். இதுக்கு ஜீவிதாஶங்ம ளிக்குமொருவர் ஸ்ரீ முஷ்ணம் சென்றிருந்தபோது ஏதோ உத்ஸவம் நடத்திவைக்க, அன்று திருவிசாகமாகையாலே அத்யாபகஸ்வாமிகள் திருவிருத்தம் ஸேவிக்க, ரோஷம் தலையெடுத்து ' என்னுத்ஸவத்தில் திருச்சந்த விருத்தம் பாட என்ன வந்தது? ' என்று கத்தின செய்தி முன்னமே வெளிவந்துளது. ஆக இவர்களின் திரளே இருளும் மருளும் துயக்கும் மயக்கும் மலிந்ததென்று தேறிற்றாயிற்று.

2. இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்.

பக்கம் 99-ல் எழுதுகிறது—

" ஒரேஒரு விஷயம் மட்டும் இங்கே கூறுகின்றோம்; தேசிகன் நூறு திருநக்ஷத்ரமெழுந்தருளியிருந்தார்; அவருடைய அந்திய காலத்தில் ' இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும் ' என்று பாடியது பொருந்துகின்றது. மாமுனிகள் 73 திருநக்ஷத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார்; இவருக்கும் இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும் என்று பாடுகிறார்கள்; இவ்விரண்டுக்குள் எது முந்தியதாயிருக்கு மென்பதை அல்பபுத்திகளுமறியலாம். ஒரு நூற்றாண்டு இருந்தாயிற்று, இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும் என்பது இதன் பொருள். நூற்றாண்டிருந்தவர் விஷயத்தில் தானே இப்படிச் சொல்லத் தோன்றும்; எழுபது வயது இருந்தவரைப்பற்றி இன்னுமொரு எழுபதாண்டிரும் என்னத் தோன்றும்; அல்லது இன்னும் பல்லாண்டிரும் என்னத் தோன்றும். இன்னுமொரு நூறு என்று சொல்ல ஒருகாலும் தோன்றாது. ஆகையால் தேசிகன் பாட்டைப் பார்த்து மற்றவர்களுக்கும் இப்படிப் பாட்டு இயற்றப்பட்டது என்பதை மறைத்து வேறுவிதமாகக் காட்டச் செய்யும் முயற்சி தலைகீழாக நின்றாலும்

பலிக்காது''—என்று. ஈபெரூாவநெ. தலைகீழாக நின்றுதவம் புரிந்தாலும் தங்களுடைய கல்பனைகள் வெற்றிபெறமாட்டாத தௌர்ப்பாக்யம் இவர்களுக்கேயாமென்பதை இவ் விஷயத்தைக் கொண்டே நிலைநாட்டுவோம். 1929-ஆம் வருஷத்தில் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ரத்நமாலை யென்னும் மகுடமிட்டுப் பல ரத்னங்கள் வெளியிட்டுவந்தோம். அதில் ஆறுவது ரத்னம் **பாதுகாஸஹஸ்ராவதாரதத்வம்** என்கிற ஸம்ஸ்க்ருத நூல். அதன் முடிவில் மொழி பெயர்ப்புச் சுருக்கமும் வெளியிட்டிருக்கிறோம். பிரபவ வருஷம் கார்த்திகை மாதம் வெளிவந்த வேதாந்த தீபிகையில் தாயார் ஸன்னிதி வரதாசாரியரென்பவர் இந்த இன்னு மொரு நூற்றாண்டிரும் விஷயத்தை யெழுதியிருந்தார். அதற்கு, மேலே குறித்த நமது நூலில் (பக்கம் 41-ல்) மறுப்பு எழுதியிருப்பது உலகமெல்லாம் பரவியுள்ளது. அதைக்கண்ட அந்த வரதாசாரியரும் மாமுனிகள் ஸன்னிதியிலே வந்து அபராத க்ஷாமணம் செய்து கொண்டது ஜகத்ப்ரஸித்தம். அங்கு நாமெழுதியுள்ள மறுப்பின் ஸாரமாவது,

பிரபந்தாநுஸந்தான தீபிகையென்று தங்களுக்கே அஸாதாரணமாகத் தோன்றிய தாய் இவர்கள் கூறிவரும் சுவடியில் தேசிகனுடைய எழுபத்தொன்பதாவது வயதில் ஸர்வதாரி வருஷத்தில் நம்பெருமாள் நியமனத்தினால் அந்த வாழிதிருநாமம் பிரசாரத் திற்கு வந்ததாக வரையப்பட்டுள்ளது. தேசிகனது ஜீவிதகாலத்தில் இருபத்தொரு வருஷங்கள் ஶேஷித்திருக்கும்போதே இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும் என்று சொல்லி யாயிற்றென்று தேறிவிட்டது. 73 திருநக்ஷத்ர மெழுந்தருளியிருந்த மாமுனிகளுக்கு அது பொருந்தாதென்பவர்கள் இப்போது வாய்வீச முன்வருக. என்பதே.

*** पश्येम शरदश्शतम् जीवेम शरदश्शतम् ***

இத்யாதிகளிற்போலே அநந்தகாலம் வாழ்ந்திருக்க வேணுமென்பதே விவக்ஷிதம். ஆசார்யர்கள் ஜீவித்தெழுந்தருளியிருக்கும் போதே இன்னுமொரு நூற்றாண்டிருமென்கிற வாழ்த்து கூறப்படுவதாதலால் இதில் குசோத்யங்களுக்குச் சிறிதும் அவகாசமில்லை.

3. இதில் இரண்டு விஷயம் முக்கியமாகக் காண்கிறது.

ஏற்கெனவே விசாரத்தில் வந்து இவர்களுக்கு அவமானமேயென்று முடிந்துபோன விஷயங்களை இவர்கள் புதிது புதிது போல் கிளப்பிச் சில பாமரர்களை வஞ்சிக்கப் பார்க்கி றார்களென்பது திண்ணமாகத் தேறுவது ஒன்று. இவர்கள் கல்பித்த பிரபந்தாநுஸந்தான தீபிகை இவர்களுக்கே காலகூடமாகிறதென்பது மற்றொன்று.

4. திசைதோறும் விழித்து நிற்கவேண்டும்படியான நிலைமை.

இப்போது பூதிகந்தத்தை நோக்கி இரண்டு கேள்விகள் கேட்கிறோம். தேசிகனுடைய 80 வயதுக்கு முன்னமே தோன்றியதாகத் தேறுகின்ற வாழிதிருநாமத்தில் இன்னுமொரு நூற்றாண்டிருமென்று பாடியது அஸங்கதந்தானென்று தலைவிதியாக ஒப்புக்கொள்ள நேர்ந்துவிட்டபடியாலே ''அஸங்கதமான விதனை விட்டுத் தொலைத்தோம் விட்டுத் தொலைத்தோம் விட்டுத் தொலைத்தோம்'' என்று வீதிகள்தோறும் உத்கோஷித்து விட்டுத் தொலைக்க ஸம்மதமா? அல்லது, தேசிகனுடைய 79-வது வயதிலேயே வாழிதிருநாமம் தோன்றியதாக எழுதிவைத்திருக்கிற ப்ரபந்தாநுஸந்தாந தீபிகையை அபத்தக் களஞ்சிய மென்று விட்டுத் தொலைக்க ஸம்மதமா? இரண்டில் எது ஸம்மதம்? இரண்டும் ஸம்மத மென்று கோஷிப்பதுதான் ப்ராமாணிகபந்தா. ஆனால் அதில் காலுஞ்செல்லாது, நெஞ்சும் செல்லாது. இன்னமும் பரிபவங்கள் பல படவேண்டியிருக்கையாலே ஆயுஶ்ஶேஷமும் பரிபவத்தோடே தலைக்கட்டு மத்தனை.

திருக்குடந்தை ஸமீபத்தில் வலயபேட்டை ஸ்ரீமத் சிமாச்சார்ஸ்வாமி யென்றொரு வ்யபதிஷ்டஸிஷ்டரிருந்தார். இவர் காஞ்சியில் வஸிக்க வந்து சேர்ந்தார். சிஷ்ய தௌர்ப்

பாக்யத்தாலே ஏதோ அபம்ருத்யுவையடைந்தாரெனினும் அதைப்பற்றி யென்ன? யோக்யரும் ப்ராமாணிகருமானவர். இரண்டொரு வருஷம் காஞ்சியில் ஜீவித்திருந்தாரிவர். இருக்கையில் ஏதோ ஆசார்ய திருநக்ஷத்ரமென்று நடத்துவர். 5 நாள் 7 நாள் வேத பாராயணம் நடத்திவைப்பர். அத்யாபாகம் பண்ணவேண்டாமா என்று சிலர் வருவர்களாம்; 'நம்பளுக்கு அதெல்லாம் வழக்கமில்லை, புதிசாக நாமொன்று செய்கிறதுமில்லை' என்று கைகூப்பி நின்று விநயமஸ்ருணமாகப் பேசி யனுப்பிவிடுவர். இப்படி ஸ்வஸமய ஸம்ரக்ஷக ஸ்வாமிகள் இற்றைக்கும் பலருளர். கோவில்களில் மற்போர்புரியவந்த சில மல்ல ஜெட்டிகளே பாத்ரமென்றும் வாழியென்றும் ப்ரபந்த சாரமென்றும் பிள்ளையந்தாதியென்றும் புதுக்கொண்டாட்டங்கள் கொண்டாடப் புகுந்து வரிஷஞயஷு ஜநி ஸம்ஜெக்ஷவ ஜஷ.

5. விட்டுசித்தன்—விட்டுணுசித்தன்

பூதிகந்தம் அநுபந்தத்தில் எழுதுகிறது; "பெரியாழ்வார் தம் பெயரை விட்டு சித்தனென்றே குறிக்கின்றார்: * நாவகாரியத்தில் மட்டும் விட்டுணுசித்தன் என்று காண்கிறது; ஆகையால் இது யாரோ அறியாத ஒருவன் எழுதிச் சேர்த்ததென்று இசைய வேண்டும். ஶாஸ்த்ரவாஸனையேயில்லாத துர்மதியாகையால் ஒன்றை ஸாதிக்க எது ஹேதுவாகும்? எது ஆகாது என்பதை அறியமாட்டாமல் என்னென்னவோ பிதற்றுகிறது" —என்று.

உளறுகிறது, பிதற்றுகிறது, ஆரவாரிக்கிறது, அட்டஹாஸம் செய்கிறது............இத்யாதி திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் தவிர வேறொன்றும் நானறியேனென்றிருக்கிற பூதிகந்தம் இப்படிப்பட்ட உளறல்களாலும் பிதற்றல்களாலும் பத்ரபூரணம் செய்யமுடியுமேயல்லது ஒன்றுக்கும் நேர்நின்று விடைதர முடியாதன்றோ. நாவகாரியத்தில் விட்டுணு சித்தனென்று காண்கிறதென்று கணக்காண்கிறதந்தோ இது. நாவின் காரியமறியாதே நாவகாரியமொன்றே அறிந்திருக்குமிது இந்த கசுநாரவிந்தத்தை எதற்காகச் சூடப்பார்க்கிறது. விட்டுணுவென்று ஒரு ஸ்ரீ கோஶத்திலும் காணக்கிடைக்காது. கிடைப்பதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். ஓலையேடுகளுட்பட எல்லாவற்றிலும் எத்தனையோ பிழைகள் புகுந்திருப்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். இல்லாத பிழைகளையும் இது ஏறிட்டுக் கூறட்டும். இவற்றால் இது என்ன ஸாதிக்கமுடியும்? அநுபந்தத்திலேயே மற்றொன்று மெழுதுகிறது—"இனி இவற்றைப் பற்றி ஏதாவது கோணலாக ஒன்று கூற முயன்று அதற்குப் பலனாக ப்ரஹாரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும்" என்று. இனி சதுர்த்தோபாயமல்லது நமக்குப் புகலில்லையென்று அறுதியிட்டபடி அழகியதே. * என்னை நெகிழ்க்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை யகல்விக்கத் தானுங்கில்லானினி என்றாழ்வாரருளிச் செய்த கணக்கிலே நம்மை ப்ரஹரித்து முடித்திட்டாலும் நாற்றிசைக்கும் விளக்குகளாய் விளங்குகின்ற நமது எண்ணிறந்த நூல்கள் * காருள்ளளவும் கடல்நீருள்ளளவும் வேதமுள்ளளவும் வேதகீதனுள்ளளவும் துர்மதங்கள் தலையெடுக்கவொட்டாதபடி தகர்த்தே தீருமென்றன்றோ கீர்த்திமூர்த்தியான இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கர் ஸாதித்துக்கொண்டிருந்தது.

6. ஆபாதாஸ்திகப்ரமநிராஸம்.

ஸகல ஶாஸ்த்ர ஸாகர பாரதர்சிகளான பெரியவாச்சான் பிள்ளையை இந்த பூதிகந்தி தான் தூஷிப்பதோடு நில்லாமல் வேதாந்தவாசிரியரும் தூஷித்துள்ளாரென்று காட்டப்பாடுபடுகிறது. பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீ ஸூக்தியில் பதில் கூறமுடியாததொரு ஸ்ரீ பாஷ்ய விரோதத்தை ஒரு ஜடம் எடுத்துக்காட்டிவிட்டதாம். அதற்கு யாராலும் மறுப்புரைக்க முடியவே முடியாதாம். ஒரு மூலையில் மறைந்திருந்த அந்த ஸ்ரீ பாஷ்ய விருத்த விஷயத்தை வெட்டவெளிச்சமாக்கிவைத்ததுதான் ப்ரபந்தஸார தத்வஸாராதி க்ரந்த ப்ராதுர்ப்பாவ

பலனும். பெரியவாச்சான் பிள்ளை க்ரந்தத்தில் இத்தனை விருத்தமாக ஒரு விஷயம் கூறப்பட்டிருப்பதாக ஜடம் எடுத்துக்காட்டியதைக்கண்டு தானும் சோகித்ததாமிந்த ப்ரதிகந்தி. இந்தவாய்க்கோட்டம் தொலையும்படி காணீரினி.

ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்ரீ ஸூக்திவிருத்தமாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸாதித்திருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறவிடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய எந்த ஸ்ரீ ஸூக்தியோடு எவ்விதமான விரோதமுளது? என்பதை நிரூபித்துக்காட்டுவதன்றோ பண்டிதலக்ஷணம். ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு ஸர்வாத்மநா வைதேசிகரானார்க்கு இது எப்படி இயலும்? * முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுமாசிரியர்களின் திவ்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலே பூர்வாசார்ய ஸூக்தி விரோதமென்பது ஒரு மூலையிலும் தலை காட்டமாட்டாதென்பது திண்ணம். ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யத்திலே,

"स्वसंकल्पमात्रावक्लृप्तजगज्जन्मस्थितिध्वंसादिके श्रीमति विष्वक्सेने न्यस्तसमस्तात्मैश्वर्यम्"

என்று எம்பெருமானை விசேஷிக்கிறார் பாஷ்யகாரர். இங்கு ஸேநாபதியாழ்வான் பக்கலிலே ஸமஸ்தமான ஆத்மைச்வர்யத்தையும் வைத்தருளியிருக்கிறானெம்பெருமான் என்றிவ்வளவு ஸாதித்தாலே போதுமாயிருக்க * ஸ்வஸங்கல்பமாத்ரேத்யாதி விசேஷண மிட்டருளினது எதற்காகவென்று பார்க்கவேணும், இந்த விசேஷணார்ஹதை ஸேநாபதியாழ்வானுக்குண்டென்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலுள்ளதோ? "அவர் நித்யஸூரியாகையாலே கூடும், முக்தாத்மாக்களுக்குக் கூடவே கூடாது" என்கிறோமென்னில்; நித்யர்களுக்கொருவிதம், முக்தர்களுக்கொரு விதம் என்று எந்த சாஸ்த்ரத்திலும் வகுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகவே, அந்த வாதம் பொருந்தாது. கத்யத்தில் ஸ்வாமி ஜகத்வ்யாபாரத்தை ஸேநாபதியாழ்வானிடத்தில் ஸலோபஹிதமாக ஸாதித்திருக்கிறாரே யொழிய ஸ்வரூப யோக்யதாரூபமாக ஸாதித்திருக்கவில்லை. தாவந்மாத்ரமாக ஸாதித்திருக்கிற பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸூக்தியிலே பகவத்பாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தி விரோதம் எங்ஙனே வந்து புகும்? கத்ய ஸ்ரீஸூக்தியை நிர்வஹிக்கிற புடையிலே பெரிய வாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியையும் நிர்வஹிக்க என்ன குறை? * भाष्यादिग्रन्थलेशोऽप्यवहितमनसाम् ऐदमर्थ्यं भजेत * என்று வேதாந்தவாசிரியர் கூறின கணக்கிலே இங்கு சிரமப்படவேண்டிய அருமையுமில்லை. "एकग्रन्थशकलास्वारस्यं बहुग्रन्थस्वारस्याय ग्राह्यम्" என்னவேண்டிற்றுமில்லை. ஸமந்வயஸரணியை அணுமாத்திரமுமறியாதே அஸஹ்யாபசாரப்படுகுழியிலே விழுந்தவிதற்கு ஒன்று நினைப்பூட்டுகிறோம். (அதாவது) தேவப்பெருமாளுக்கு ஆழ்வார் பாடல் கிடையாதென்று கூசாது எழுதிவைத்த சேட்லூரர்க்கு வக்தவ்யங்களையெல்லாம் சொல்லிமுடித்து,

"काञ्चीं वीक्ष्य हनू निजे फळफलात्काराञ्चनैस्संस्क्रियात्"

என்னப்பட்டது. தலைவிதியேயென்று அங்ஙனே செய்து போந்தாரவர். இதுவும் அங்ஙனே செய்து போந்தாலொழிய உய்யும் விரகில்லை.

7. சாஸ்த்ரஜ்ஞாந தாரித்ரியம் எந்த கோஷ்டியில்.

உலகில் ஸ்வைரிணியா யிருப்பவள் மஹா பதிவ்ரதைகளை யெல்லாம் ஸ்வைரிணிகளாக கோஷிப்பது எங்குங் கண்ட வியல்பு. அந்த ரீதியிலே ஜ்ஞாநலவ துர்விதக்தமான விது இக்காலத்தவர்களை [அஸ்மதாதிகளை]ப் பழிப்பதோடு நில்லாமல் "நம்பிள்ளை முதலான ஆசாரியர்கள் சாஸ்த்ரஜ்ஞான சூந்யர்களா யிருந்தார்கள். கேவலம் ப்ரபந்த ப்ரவசநத்தோடு நின்றிருந்தார்கள்" என்று கை போனபடி யெல்லாம் எழுதிக் கொண்டு கிடக்கிறது. திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் எவ்வளவு சாஸ்த்ரஜ்ஞர்? கிடாம்பி யப்புள்ளார் எத்

தனே சாஸ்த்ரஜ்ஞர்? இவர்கள் என்னென்ன க்ரந்தங்களெழுதினார்கள்? யார் யார்க்கு என்னென்ன சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரவசநம் செய்தார்கள்? திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசநம் யார் யாருக்குச் செய்தார்? அவருடைய ஸ்ரீபாஷ்ய ஜ்ஞானத்தையோ இதர சாஸ்த்ராவகாஹந ஸம்பத்தையோ அளந்தறிய அளவு கோல் ஏதாவது வைத்திருப்ப துண்டோ? சாஸ்த்ரஜ்ஞான மற்ற ஆசார்ய பரம்பரை நம்பிள்ளை முதலாக என்று சொல்லு வானேன்? எம்பார் முதலியாண்டான் முதலானவர்களையும் பிடித்திழுக்கலாமே. ஆளவந் தாருடைய திருவடிகளான திருமலை நம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாலையாண்டான் முத லானோரையும் பிடித்திழுக்கலாமே. நம்பிள்ளையின் ஆசார்யரான நஞ்சீயரையும் பிடித்திழுக் கலாமே. அவரும் தமிழ்ப் பாட்டு வியாக்யானம் தவிர வேறு என்ன செய்தார்? கூரத் தாழ்வானையும் பிடித்திழுக்கலாமே. அவர் தாம் பஞ்சஸ்தவ மென்று ஏதோ சில சுலோகங் களை யெழுதி வைத்தாரே யொழிய உத்க்ரந்த மென்ன எழுதிவைத்தார்? இத்தகைய வாதங் களும் இந்த துராக்ரஹி ஜடமதிகளின் திட்டுச் சுவடிகளில் க்ரமேண வெளி வந்தே தீரும்.

முநித்ரய வகுப்பில் முதல்வராய் நின்ற வொருவர் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திற்கு வியாக் கியானம் செய்யப் புகுந்து அசடு பிசடாக எழுதிவைத்து நம்மிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டு திண்டாடின திண்டாட்டம் ஏழேழ் பிறவிக்கும் யார்க்கும் மறவாது. த்வயத்தில் ஶரணௌ என்றிருக்கவேண்டுமென்று ஆபத்தி கொடுத்த ஆச்சான் பிள்ளையை தூஷிக்கிற ப்ரகரணத் தில் “समस्यमानपदार्थसंबन्धिलिङ्गवचनानां प्रधानमात्रानुसारित्वात् सामात्यो राजा वदतीति प्रयोगो न तु वदत इति” என்பதாக வொரு வார்த்தை எழுதிவைத்து சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் பரிஹஸிக்க நின்ற கதை ஒரு பெரிய புராணமல்லவா? சாஸ்த்ரஜ்ஞான லவலேசமுமில்லாமையைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாக்கவல்ல அந்த ஸமஸ்யமாநேத்யாதி பங்க்தியை ரக்ஷிக்கவேணு மென்று பாடுபட்டவர்கள் ஒருவரிருவரல்லரே. ஒரு திருத்தேரிழுக்கப் பர்யாப்தர்களான பண்டிதர்களன்றோ பாடுபட்டார்கள். கடைசியாக நம்முடைய ஸஹஸ்ராநோக்தி ஸௌஷ்டவவிமர்ஶமென்கிற இருநூறு சுலோகங்கள் கொண்ட [உரையோடுங் கூடின] க்ரந்த மன்றோ அத்தனை பேர்களையும் “நின்ற சூரரென் செய்தார்?” என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்திற்கு இலக்காக்கி வைத்தது. ஆங்காங்கு ப்ராகார கோபுரமண்டபங்கள் எப்படி அழியாவோ அப்படியே இந்த ஸஹஸ்ராநோக்தி அசட்டுவார்த்தையும் அழியாது. ரஹஸ்யத்ரய ஸாரவியாக்கியானத்திலன்றோ இது இடம்பெற்றுவிட்டது. ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞாநலவலேஶரஹிதருடைய இந்த வாக்கியம் பரமபாவநமான ஸாரஶாஸ்த்ரத்தில் புகுந்திருக்கத்தகாதென்று அதை நீருக்கி யொழிக்கவேண்டியிருக்க, அதை ஸமர்த்திக்கிறோ மென்று திரண்ட பண்டிதர்களுக்கும் ஶாஸ்த்ரத்திற்கும் என்ன ஸம்பந்தமோ தெரிய வில்லையே. ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ என்ற ப்ரயோகத்திற்கும் ஸாஸாதேந்த்ராஜாவதி என்ற ப்ரயோகத்திற்கும் என்ன ஸம்பந்தமென்றுகூட விமர்ஶிக்கமாட்டாத இந்த வகுப் பினர் பெரிய ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களாம். அது கிடக்கட்டும். இந்த பூதிகந்தியையே யெடுத்துக் கொள்வோம். சிறிய திருமடலில் பொன்பெயரோனென்றவிடத்து நமது திவ்யார்த்த தீபிகையில் ‘இது லக்ஷிதலக்ஷணை’ என்று எழுதினோம். அதைக்கண்டவிது “இங்கு லக்ஷிதலக்ஷணைக்கு இடமில்லை; அன்னநடையாள் என்பது போன்ற சொல்இது” என்றெழுதி வைத்தது. இதைப்பற்றி நமது உபதேசவிம்ஶதியில் (பக்கம் 10-ல்) “மிகவும் ஶோசநீயங்க ளான மருள்கள்” என்ற மகுடத்தின்கீழ் இதனுடைய ஶாஸ்த்ரஜ்ஞான தாரித்ரியத்தைப் பரக்க உபபாதித்திருக்கிறோம். அதைப்பற்றி ஏதாவது வாய் திறந்ததுண்டோவிது. அல்ப ஜ்ஞானமுடையவன்கூட எழுதமாட்டாத அபத்தங்களை யெழுதிவைக்குமிது தன்னளவறி யாமல் மஹாசார்ய ஸார்வபௌமர்களை ஶாஸ்த்ரஜ்ஞானமில்லாதவர்களென்று பதினாயிரக்

தடவைதானெழுதிவைக்கட்டுமே. இதைக் கொட்டை யெழுத்திலச்சிட்டுத் தன்னுடல் முழுவதும் ஒட்டவைத்துக்கொண்டு திரியட்டுமே. வேதாந்தவாசிரியர் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரராயிருந்ததனால் இதற்கென்ன வந்தது. அவருடைய ஸூக்திகளை அஸமஞ்ஜஸ மென்று தூஷித்தவிது 'அப்படி நான் தூஷித்ததில்லை' என்று சொல்லிக்கொண்டு முன்வர மாட்டாது அந்த ப்ரஸ்தாவத்தையே தொடாமல் விட்டுவிட்டு அநவஸரங்களானவற்றை யெழுதிக்கொண்டு போவதனால் என்னாகும்?

9. ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீரங்கநாதார்ய:

"ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீரங்கநாதார்யோ வேதாந்தத்வயகேஸரீ. முநி: காந்தோபயந்தா மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி" என்றொரு ச்லோகத்தை ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய ச்லோகச் சாயையில் தென்கலையார் கல்பித்திருப்பதாகவும், இதுபோலவே ராமாநுஜதயாபாத்ரச் சாயையில் ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் கல்பித்ததாகவும் எழுதுகிறது பூதிகந்தி. இதைப்பற்றி நாம் பலகால் எழுதியேயிருக்கிறோம். अत्र संक्षिप्यते ॥ பெங்களூர் துல்ஸீ தோட்டத்திலிருந்த தூப்புல் வெங்கடாசாரியரென்னும் வடகலை ஸ்வாமி புஸ்தக வியாபாரி. அவர் பெரிய சிறிய ஸ்தோத்ரபாட புஸ்தகங்களைத் தெலுங்குலிபியில் அச்சிட்டார். தென்கலை ஸ்தோத்ரங்களுக்குத் தலைப்பில் "ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீரங்கநாதார்ய:" இத்யாதி ச்லோகத்தை அவர் நிருமித்து அச்சிட்டார். எதனால்? தென்கலையார்க்கு உகப்பாயிருக்குமென்றும், அவர்களெல்லாரும் விரும்பி விலைகொடுத்து வாங்குவர்களென்று முண்டான ஆசையினால். இவ்வளவே யொழிய, இந்த கல்பனையில் தென்கலையாருக்கு அந்வய லேசமுமில்லை. தென்கலையார் அச்சிட்டுள்ள பரச்சதக்ரந்தங்களில் ஒன்றிலாவது இந்த கல்பித ச்லோகத்தைக் காட்ட முடியுமா இதனால்? எங்கேனும் ஒருவராவது அநுஸந்திப்பதுதானுண்டா? சில பாமரர்களை வஞ்சிக்கவன்றோ பூதிகந்தியால் இது எழுதப்பட்டது. தேசிக ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கும் ராமாநுஜாபாத்ரத்துக்கும் ஸம்பந்தமே கிடையாதென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிற எதிர் வகுப்பினரில் தர்சனதுரந்தரராயிருப்பவர்கள் ராமாநுஜாபாத்ரத்தை நுழைத்து அச்சிட்டிருக்கிற அவலக்ஷணத்தை நாம் எடுத்துக்காட்டி இவர்களை வாய்மாளப்பண்ணினது போல, இவர்களும் ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீரங்கநாதார்ய: என்கிற கல்பித ச்லோகம் நுழைக்கப்பெற்ற தென்கலை ஸம்பிரதாய ஸ்ரீகோசமொன்றையாவது இது எடுத்துக்காட்டி நம்மை வாய்மாளப் பண்ணட்டுமே. அதற்கு வழி ஏது? யாரோ வழிப்போக்கர்கள் செய்கிற காரியங்களைக் கொண்டுதானே இது பாமர ப்ரதாரணம் செய்யப் புறப்படுகிறது.

இந்த ப்ரஸங்கத்தில் (பக்கம் 92-ல்) "நமோ ராமாநுஜார்ய முதலானவற்றின் ஸ்தானத்தில் வெவ்வேறு ச்லோகத்தையும் பாட்டுக்களையும் செய்து நுழைத்தனர்" என்றெழுதியுள்ளது. கேளீர்! கேளீர்!! கேளீர்!!! பிறர் (அல்லது நவீநர்) செய்திருக்கிற கல்பனைகளையெல்லாம் நாம் கண்டுபிடிக்கத் தொடங்கினபோது இந்த *நமோ ராமாநுஜார்யாய ச்லோகமே நமக்குப் பெரிய கைவிளக்காக வுதவிற்று. மணவாளமாமுனிகளின் ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப் பிள்ளையின் அத்விதீயதனியனான *நம: ஸ்ரீசைலநாதாய ச்லோகத்திற்குப் போட்டியாக நவீநர்களால் இந்த நமோ ராமாநுஜார்யாய ச்லோகம் தேசிக குருவின் தனியனாகக் கல்பித்து நுழைக்கப்பட்டது. கிடாம்பியப்புள்ளாரென்னும் அந்த குருவின் தனியன் இதுவன்று என்பதும், அது ப்ரஹ்மாண்ட ச்லோகமென்பதும் விச்வவிதிதம். அந்த ச்லோகத்தைத் தள்ளி இந்த புது ச்லோகம் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அப்புள்ளார் உயிரோடிருக்குமளவும் இந்த ச்லோகம் தலைகாட்டினதில்லை. அவர் மறைந்த வெகு

நாளைக்குப் பிறகு இந்த அநுஷ்டுப்பு தோன்றவேண்டிய காரணமென்ன? இதை நாம் பல தடவை கேட்டிருக்கிறோம். இதற்கு ருஜுவான விடை வெளிவந்துவிட்டால் அன்றே அந்த க்ஷணத்திலேயே இந்தத் தொல்லை விவாதம் தொலைந்திடுமே. உயிரான விஷயங்களுக்கு உத்தரமுரைக்க வழியில்லாமல் வீண் வம்பு விஷயங்களில் வீண் விரிவு செய்து போரும் பூதிகந்திக்கன்றோ லஜ்ஜையும் மானமும் பீதியுமில்லாமை.

10. ஸ்ரீமத்வரவரமுநிசதகத்தில் ச்லோக விசேஷம்.

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரத்தனியன் அழகிய மணவாளனருளிச் செய்ததன்றென்றும் வேறொரு சிஷ்யர்ஸாதித்ததாக எறும்பியப்பா ஸாதித்த வரவரமுநிசதகத்திலேயே ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகிறதென்றும் எழுதுகிறது பூதி. இது ஏழு வருஷங்களுக்கு முன்னமே முடிந்து போன ஸம்ப்ரதாய ப்ரதீபச் சுவடியிலும் ஏறிக் கிடந்தது. அப்போதே ஸ்ரீ உ. வே. S. ராகவையங்கார் ஸ்வாமியினால் கண்டிக்கப்பட்டொழிந்தது. அதையே இங்கெடுத்துக் காட்டுவோம்.

"எறும்பியப்பா ஸாதித்த வரவரமுநிசதகத்தில் * "आचार्यत्वं तदधिकमिति ख्यातमाम्नाय-मुख्यैः एष श्रीमान् भजति भगवानीश्वरत्वं विहाय। मन्त्रं दाता वरवरमुने मन्त्ररत्नं त्वदीयं देवः श्रीमान् वरवरमुनिर्वर्तते देशिकत्वे॥" என்றிருக்கிற ச்லோகத்தை யெடுத்து இவர் (பக்கம் 21-ல்) ஏதோ எழுதுகிறார்—இந்த ச்லோகத்திற்கு தாம் ஒரு அர்த்தம் எழுதி "இதுதான் இந்த ச்லோகத்திற்கு அர்த்தம்; வேறுவிதமான அர்த்தம் ஒரு பண்டிதராலும் சொல்லமுடியாது. ஸ்ரீவரவரமுனிகளின் சிஷ்ய வர்க்கத்தில் வரவரமுநியென்றே திருநாமமுடைய ஒரு சிஷ்யரிருந்தார்; அவர் செய்தது ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரத்தனியன்—என்றுதான் இந்த ச்லோகத்தினால் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வுண்மையை யறியாமல் ஜடர்கள் பொய்யான வொரு ஐதிஹ்யத்தைக் கல்பனை செய்திருக்கிறார்கள்" என்று கைபோன போக்கில் எழுதியிருக்கிறார். வரவரமுநிசதகத்திற்கு ஜீயர் நயினாரும், திருமழிசை அண்ணாவப்பங்காரும் ஸாதித்த வியாக்கியானங்களிருக்கின்றன. அவற்றைக் காணகில்லாமல் இவர் "வண்ணிகொண்ட அவ்வி..." என்கிறார். மணவாள மாமுனிகளின் திருவடி பணிந்த சிஷ்யர்களில் வரவரமுநியென்று ஒரு சிஷ்யரிருந்ததாக யாராவது எழுதியிருப்பதுண்டா? எங்கேனும் கேட்டதுண்டா? பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் "ஸ்ரீரங்காந்தர் மந்திரம் தீப்ர சேஷம் ஸ்ரீபூமீதத்ரம்ய ஜாமாத்ருகர்ப்பம்" என்கிற ச்லோகத்தில் அழகிய மணவாளனை ஸ்ரீரங்கநாதனையே ரம்யஜாமாதாவென்கிறார். "வையம் தொழப்படும் முனியை" என்கிற திருநறையூர்ப்பாசுரத்திலும் "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்கிற பாசுரத்திலும் எம்பெருமானே முனியென்னப் படுகிறான். ஆக ரம்ய ஜாமாத்ரு முனியென்பதும் வரவரமுநியென்பதும் அழகியமணவாளனையே யாயிற்று. இவனே மணவாளமாமுனிகளுக்கு சிஷ்யனும் உலகுக்கெல்லாம் ஆசார்யனும் ஆனான். இவரெழுதுகிற விவரணத்திலிருந்தே இந்த உண்மைப் பொருள்தான் விளங்குகிறது. எதையும் இவர் விபரீதமாகவே க்ரஹிக்கிறார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியினுடைய அரிய பெரிய வியாஸங்களினால் அவையெல்லாம் நிரஸநம் பெறுமென நம்புகிறேன். இப்படிக்கு தாஸன் S ராகவையங்கார்."

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரத்தனியன் திருவவதரித்தவரலாற்றை அக்காலத்திலேயே அஷ்டதிக்கஜாசாரியர்கள் பெரும்பாலும் வடமொழி தென்மொழி நூல்களினால் வெளியிட்டுள்ளார்கள். ராமாநுஜாபாத்ரத்தைப் பற்றி நவீநர்கள் நிருமித்த சுலோகம் அபத்தஸங்குலமென்பது பிஷ்டபேஷணம்.

பூதிகந்தி புஷ்ப ப்ரஹார ஸப்ததி

ப்ரணைசநமென்னுமிந்நூலின் இடையில் இங்ஙனே யொரு ஸப்ததி அமைகின்றது. ஒரு ப்ரஹாரமும் தாங்கமாட்டாத துர்நாற்றப் பூவின்மேல் ஸப்ததி ப்ரஹாரமிடுவது சால தர்மஹானியே. ஆயினும் ஸப்ததியன்று; ஆயிரமிட்டாலும் போதாது போதாது. ஆனாலும். எழுபதேயிடப்படுகின்றதிங்கு பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமாந ப்ரஹாரங்களெல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் கணக்கிட்டால் ஆயிரத்திற்கு மேலும் தேறும்.

1. **தேசிகவந்தன மாலிகை-7.** என்று தலைமேல் காண்கிறது. (1). கோதை போலும். (2) ஸர்வசக்தி. (3, 4) ஸஜ்ஜனாராதனம். (5) ஸம்ப்ரதாயப்ரதீபம். (6) விவேக பாரிஜாதம். என்று மற்ற ஆறுமாலிகைகள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. ஒருவர் 10, 12, 15 பிள்ளைகளும் பெறலாம். அடுத்த க்ஷணத்திலேயே அத்தனையும் மாண்டு போனால் முடிந்து போனவற்றை உள்ளனவாகக் கணக்கிடுவரோ தந்தை? மக்கட் பேச்சுவந்தவாறே கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நின்று கதறியன்றோ அழுவர்.

2. கீழிலவை ஆறும் உத்பந்நவிநஷ்டம். ஏழாவதாகக் கணக்கிடப் பெற்றவிது ம்ருத ப்ரஸூதம். வித்வான்களாயும் விவேகிகளாயுமுள்ளவர்கள் ஒன்றையும் மறவாதே நிச்சலும் நினைவில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் இங்குநாம் பன்னியுரைக்க வேண்டுமோ? 'கோதை போலுமாராய்ச்சி', 'வம்பவிழ் கோதை தத்துவம்' முதலான நமது நூல்களினால் அன்றே மடிந்தொழிந்தது, "**கோதைபோலும்**" என்பது. அத்புத சக்தியினால் மாண்டொழிந்தது ஸர்வசக்தி. சாஸ்த்ரார்த்த சந்திரிகையினால் முடிந்து போனது துர்ஜநாராதனம். ஸத்ஸம்ப்ரதாய பாஸ்கரத்ரயத்தினால் அணைந்து போனது ஸம்ப்ரதாயப்ரதீபம். பாரிஜாதாபஹரணம் முதலியவற்றால் முடிந்து போனது அவிவேக பாரிஜாதம். துர்க்கந்த தூரீகரணத்தால் தொலைந்தொழிந்தது தெரிந்தேயிருக்கிறது. மருத்துவர்கள் தங்களிடம் சிகித்ஸைக்கு வந்தவர்களை யெல்லாம் கணக்கிடுவர்களாம்; அதில் பிழைத்தவர்கள் ஒருவருமில ரென்பதை யுணர்ந்தவர்கள் அதைப்பற்றிக் கேட்டால் "ஏனய்யா! விதிமாண்டு போனால் யார்தாம் என்ன செய்ய முடியும்? நீங்களே சொல்லுங்கள்" என்பர்களாம். அதே பேச்சுத்தானிங்கும்.

3. **நம்பிக்கைத்ரோஹ** மென்பது அசக்த துர்ஜந பாஷிதம். அவரவர்களின் கோரிக்கையின்படி செய்வது ஒருகாலும் நம்பிக்கைத்ரோஹமாகாது. ஹயக்ரீவ நிரவக்ரஹாநுக்ரஹ கனமான வொரு பெரிய மடம் காலக்ஷேபப்ரவசனத்தில் கொண்டிருப்பதும், அபேக்ஷகர்களுக்கு விக்ரயிப்பதும், பண்டிதர்களுக்குப் பரிசளிப்பதுமான ஸ்ரீகோசத்தை அப்ரமாண மென்பது அஸூயாஜாட்யம். கையும் களவுமாகப் பிடிபடுகையும் ஜிஹ்வோத்பாடநேந ம்ருத்யுவச மாவதும் பூதிகந்திக்கே ப்ராப்தம். பெரிய பரகாலஸ்வாமி பணித்தது திருவாய்மொழிக்குப் பதினெண்ணாயிரப்படி யொன்றே. அதுவும் ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி ஜடிலம். சிலவிடங்களில் ஸொந்த வாக்யங்களுண்டாகில் அவை உபாலம்ப மொழிய வேறல்ல. திருப்பல்லாண்டு உரை, திருப்பாவையுரை முதலியன சாமா திருமலைதாதா சாருடைய கைச்சரக்கு. இதெல்லாம் ப்ரமாண புஞ்ஜஸநாதம். இத்தத்துவங்களெல்லாம் ஸமயே அவசியம் வெளியாம்.

4. நியமபங்க மென்பது ஸாமாந்ய சப்தம் ; ப்ரக்ரமபங்க மென்பது விசேஷ சப்தம். விஷயத்தை யெடுத்து விவரித்துக் காட்டினலன்றே வாசகர்களுக்கு விளங்கும். வக்தாவுக்கு நெஞ்சிலுமில்லாத வொரு நியமத்தைக் கற்பனை செய்ததற்காக (பூதி) அநுபவிக்க வேண்டியபலன் அநுபவித்தாயிற்று. போதும்.

5. பத்து என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையே நியாமகம். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஐந்தாம்பத்து என்னும் வ்யவஹாரத்தையும், பெரிய திருமொழியில் பதினோராம்பத்து என்னும் வியவஹாரத்தையுமுணர ப்ரஸக்தியில்லையே பூதிக்கு. ஸர்வாத்மநா ஆழ்வார் கோஷ்டீ பஹிஷ்டமான பூதியின் பத்ர பூரணமே பலனை துச்சவிஷயங்களை வெகு தூரத்தில் தள்ளித் தொலைப்போம்.

6. வேதத்தில் *யத்வை கிஞ்ச மநுரவதத்* என்றும் *ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:* என்றும், *ப்ரஹ்மவாதினோ வதந்தி* என்றும் * அதோ கல்வாஹு: * என்றும் மநுவ்யாஸாதி நாமங்களாலே தெரிவிப்பவை யெல்லாம் வேத புருஷனுடையனவே யென்றும், திருவாய்மொழியில் தாய்பாசுரமாகவும் தலைவி பாசுரமாகவும் தோழி பாசுரமாகவும் வருவன வெல்லாம் ஆழ்வார் பாசுரமேயன்றி வேறெவர் பாசுரமல்ல வென்றும் உண்மை கண்டுபிடிக்குமா போலே, மாம்பலம் ஸ்வாமி, கோவைஸ்வாமி, கோயில்ஸ்வாமி இத்யாதி நாமங்களாலே வருமவையெல்லாம் காஞ்சீஸ்வாமியுடையனவே யென்று அபூர்வமாகக் கண்டறிந்து வெளியிட்ட மஹார்த்தத்திற்குக் கண்ணெச்சில் வாராமே கற்பூரம் கொளுத்திப் போடவேண்டும்.

7. நேற்றுமார்கழித் திங்களில் சென்னையில் மஹத்தான மத்வஸபை நடந்த போது அதில் உபஸ்திதரான வொரு மத்வ வித்வத்வரேண்யர் நம்முடைய ப்ரபந்த ஸாரதத்வஸாரத்தை முழுதும் வாசித்துக் கண்டபாடமும் செய்திருந்தவர் அதில் முகப்பில் நாமெழுதியிருந்த வொரு கதைக்குச் சார்பாகத் தாமொரு கதை சொன்னர்; (அதாவது) ஜாதியில் தட்டானை வொருவன் ஜாதிவ்ருத்தியால் பிழைக்க வழியில்லாமல் மத்வ ப்ராஹ்மணனென்று சொல்லிக்கொண்டு ஒரு ஜட்ஜ் ப்ரபுவினிடம் வந்து சேர்ந்து தளிகைத் தொழிலில் அமர்ந்தானும். பலவருடங்களாய்விட்டன. அவரும் இவனை ப்ராஹ்மணனென்றே நம்பி ச்ராத்தக்ருத்யங்களிலும் நித்யபூஜாதிகளிலும் கைக்கொண்டு வருகிறார். இப்படி காலம் கழிகையில், பெரிய பொன்னகை யொன்று செய்விக்க விரும்பிய ஜட்ஜ் ஒரு தட்டானை வரவழைத்துத் தம் மனையிலேயே தாமும் ஸதா கூடவேயிருந்து வேலை செய்விக்கிறார். பொன்னை யெடுத்துக்கொண்டு செப்பைக் கலந்து விடுவது தட்டானுடைய இயல்பாதலால் அங்ஙனம் நிகழாமைக்காக ப்ரபு கூடவேயிருந்து வருகிறார். தீர்த்தம் பருகுவதற்காகச் சற்று உள்ளே போனஸமயத்தில் (ஒரு நொடியில்) தட்டான் செப்பைக் கலந்து அடிக்கிறான். அந்த அடியானது மாத்வவேஷம் பூண்ட தட்டாரச் சமையற்காரனுடைய காதிலே விழுந்தவுடனே அவன் நிகழ்ச்சியைத் தெரிந்து கொண்டு ப்ரபுவைப் பார்த்து "ஓடும் ஓடும்; செப்பைக் கலந்துவிட்டான் பாவி" என்றானும். உடனே ப்ரபு தட்டானிடம் ஓடிவந்து கத்தினராம். அதுகேட்ட தட்டான் "பிரபுக்களே! நான் செப்பு கலந்தது உண்மை; ஒப்புக் கொள்கிறேன்; இஃது தங்களுக்கு எப்படி தெரிந்தது? உள்ளபடி சொல்லவேணும்" என்றானும். 'எங்கள் சமையற்காரன் சொன்னன்' என்று உள்ளபடி தெரிவித்தார் பிரபு. தயவுசெய்து அந்த சமையற்காரனை இப்படி கூப்பிடுங்க ளென்றான் தட்டான். பிரபு அவனைக் கூப்பிடுகிறார். அவனே தயங்குகிறான்; கடைசியாக அவன் வெளியே வரவேண்டியதாயிற்று; தட்டானெதிரில்வந்து நின்றவுடனே "அட மாணிக்காசாரீ! நீ இங்கே எப்போது வந்து சேர்ந்தாயப்பா!" என்று தட்டான் கேட்க, இனி நாம் இங்கிருந்தால் மஹத்தான அபாயமாகுமென்று தெரிந்து கொண்டவன் ஒன்றும் பேசாதே கன வேகமாக ஓடி யொளித்தானும். பொன்னில் செப்பு கலந்து அடிக்கப்படுகிற தென்பதைத்

ஜாதித் தட்டானொருவன் தவிர வேறுயாரும் தெரிந்து கொள்ள முடியாதென்பது இந்த மருமம். இக்கதையை அந்த மாத்வ பண்டிதர் நம்மிடம் சொன்னபோது 'திடீ ரென்று இதை எதற்காகச் சொன்னீர்கள்?' என்று கேட்டேன்; அதற்கு அவர் சொன்னார். தங்களுடைய ப்ரபந்தஸாரதத்வஸாரத்தின் முதற்பேஜில் உள்ள கதையைப் பார்த்திருந்தேன்; அதைவிட இக்கதை ரஸகன மாயிருக்கும் என்று சொன்னேனென்றார். பிரபந்தஸாரத்தின் கதைக்கு இது மிகப் பொருத்தமான கதை தானென்று உகந்தேன். இதை யெழுத அவகாச மளித்ததற்காக நம் பூதிகந்திக்குப் பெருநன்றி பாராட்டவேண்டியது அவசியம்.

8 உபதேசரத்தின மாலையில் "மன்னியசீர் வெண்பாவில் வைத்து" என் றிருப்பதைப் பற்றிக்கொண்டு இதனால் பிரபந்தசாரம் முன்னேயிருந்தமை நன்கு காட்டப்படுகிறதென்று பூதியெழுதியிருப்பது சிறந்த மேதா விலாஸம். பாட்டைப் பார்க்கும்போதே வெண்பாவென்று தெரியுமாதலால் அதைத் தாம் கூறவேண்டிய தில்லையன்றோ என்கிறது. பாசுரத்தைப் பார்க்கும்போதே தமிழென்றும் அந்தாதி யென்றும் எளிதாகத் தெரியவாரா நிற்க, (தமிழ் மாலை—செந்தமிழ்பத்தும்—அந்தாதி யிவை பத்தும்) என்றிப்படி எதற்காக அருளிச் செய்தார்கள்? அதிகரண ஸாராவளி பார்க்கும்போதே ஸ்ரக்தரையென்று தெரிந்திருக்க (ஸ்ரக்தராதுக்தராசி:) என்று ஏதுக்குச் சொன்னார்? என்றிப்படி பல கேள்விகள் கேட்க நேர்ந்தால் 'முழிக்கிறானே முழியாஞ்சகார' என்னுமத்தனைதானே பூதிகந்திக்கு.

9. **ப்ரபந்தசாரத்தின்** மீது உள்ளபடி யெடுத்துக் காட்டப்பட்ட அவத்யங்க ளெல்லாம் அபேத்யமாயிருக்கின்றனவே யென்கிற வயிற்றெரிச்சலால் உபதேச ரத்தினமாலையின் மீது தோஷோத்பாவனங்கள் செய்தது ஸரி. அந்த உத்பாவனத் தோடு நின்றிருந்தால் கௌரவமாகவே யிருக்கும். "நாம் இப்படி வழியல்லாவழியில் அடி வைத்தோம்" என்று தன்னுடையது அக்ருத்ய மென்பதைத் தானே வெளியிட் டுக்கொள்வதும், "இவற்றுக்கு ஸமாதானம் கூற ஸமயம்வந்தபோது நாமே முன் வருவோம்" என்று, அஸமாதேயமான விஷயம் நானென்றும் சொல்லிவிடவில்லை யென்றும் அசட்டுத்தனமாக எழுதி நிற்பதும் பூதிக்கே பூஷணம். அடுத்த க்ஷணத் திலேயே இவற்றுக் கெல்லாம் உரிய ஸமாதானம் வெளிவந்து விடுமேயென்று உள்ளே யுண்டான ஜ்வரமன்றோ இங்ஙனமெழுதச் செய்தது. வழியல்லாவழியிலே நாம் கால் வைப்பதுமில்லை; க்லிஷ்ட ஸமாதானமாவது சொல்லக்கூடிய விஷயங் களைத் தொடுவதுமில்லை, நெஞ்சால் நினைப்பதுமில்லை நாம்.

10. யாரோசிலர் சமதமாதி ஸம்பந்நர்களாய் கம்பீரமாக உபந்யஸித்துக்கொண்டு ஏகாந்த சீலர்களாய் "தேவகீநந்தநா! உன்ஜோலிகீ வந்தனை?" என்று ஒருவர் ஜோலிக்கும் போகாமல் 'ராமாயஸ்வஸ்தி, ராவணாய ஸ்வஸ்தி' என்று எல்லார்க்கும் நல்லவர்களாய் இருந்து வருவதாக வெழுதுகிறது பூதி. திருவாய்மொழியில் * வாயுந் திரையுகளு மென்ற பதிகத்தில் ஆழ்வார் "நீயும் நெஞ்சங் கோள்பட்டாயே" என்றும் "யாமுற்ற துற்றாயோ" என்றும் அறியாதவற்றோ டணைந்தழுததாகச் சொல்லப் படுகிறது. அப்படி இதுவும் அவர்களைக் கட்டிக்கொண்டழுத அழுகை உலகமறிந் ததே. அதைச் சுவடியிலும் பொறித்து வைக்கவேணுமா?

11. **அபஹாரசிக்ஷைக்கு சிக்ஷோபஹாரம்.** நிகமாந்த மஹாதேசிகனால் நிருமிக்கப் படாததும் முன்னாளிலன்றிக்கே பின்னாளில் அநிபுணகவியினால் கல்பிக்கப்பட்டதும் அபத்த சதஸங்குலமுமான ப்ரபந்தஸாரத்தைப்பற்றின நமது விவிதப்ரமாண உபபத்தி புஷ்கலமான விமர்சம் எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும் வெற்றிபெற்றே விளங்குமென்பது சிலாலிகிதம். யாதுதானனுக்குப் புண்யஜநநாமதேயம் போலே அவிவேகமயச்சுவடிக்கு விவேக பாரிஜாதமென்று பெயரிட்டவளவால் ஒரு பேறும்

பெறலாகாது. ப்ரஸூதிக்ருஹத்திலேயே மாண்டொழிந்து விராதன் பெற்றதும் பெற்ற சுவடியை ஆரும் அபஹரிக்க முடியாதென்பது அசட்டு வார்த்தை. * பிறப் பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை இறைப்பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுக்க ஒரு ஸர்வசக்தன் ஸஜ்ஜனுயிருந்தான். அன்னவனுடைய ஸங்கல்பம் இங்கு விபரீதமாகையாலே ஒழிந்தது ஒழிந்ததேயாம்.

12. திருப்பல்லாண்டு என மகுட மிட்டெழுதியவை அத்யந்த பல்பஜம். கேண்மின். ப்ரபந்தஸாரம் தேசிக க்ருதியன்று என்று நாம் சொல்வது ஸ்ரீபாஷ்யம் பகவத் ராமாநுஜ க்ருதியன்று என்று அத்வைதிகள் சொல்வதோடொக்குமென்பது பொருத்தமற்ற பேச்சு. அத்வைதிகள் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை ஸர்வாத்மநா விமத கோஷ்டியில் சேர்த்திருக்கையாலே அவர்கள் அப்படிச் சொன்னால் அது ஜால்ம ஜல்பிதமேயாகும். வேதாந்தவாசிரியர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயஸ்தர்; பூர்வாசாரியர்களின் ஸகலஸங்கேதங்களுக்கும் கட்டுப்பட்டவர். பரம்பரையாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிற அர்த்தவிசேஷங்களிலோ அநுஷ்டான விசேஷங்களிலோ எதிலும் பிறிகதிர்ப்பட்டவரல்லர். இதை நாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவமஹாநிதியில் (ஸ்ரீராமாநுஜன் 144ல்) ப்ராமாணிக ஹ்ருதயங்கமமாகப் பரக்க நிரூபித்திருக்கிறோம். அதனை மறுக்க சக்தியுண்டேல் முன்வருக. 'தேசிகன் ஸகல பூர்வாசாரியர்களோடும் மாறுபட்டிருந்தவரே' என்று சொல்லி ஸ்தாபிக்க வேண்டியது தலைவிதியாகு மிதற்கு. அந்யதா சரணம் நாஸ்தி. அந்த வழியில் வந்து வெற்றிபெற்று விட்டால் அத்வைதியின் சொல்லை உவமையாக்கினது மிகப் பொருத்தமேயாகும்.

13. நீதிமன்றங்களில் ஸாக்ஷியிடுவதும் சீர்பாடலில் பேர்பாடுவதும் ஜீவித்திருப்பவர்களையே யல்லது என்றைக்கோ முடிந்து போனவர்களை யல்ல. பூதிகந்தச் சுவடியில் ஸம்ப்ரதாயப்ரதீபமென்று தானென்று எழுதியிருப்பதாகக் காட்டி "அதில் கண்டு கொள்க, அதில் விசதம், அதில் எல்லாம் விரியச் சொன்னோம்" என்றிப்படி அடிக்கடியெழுதி வருகிறது பூதி. ஆம்; ஸம்ப்ரதாயப்ரதீபமெழுதினதுண்டு. அது இந்த தென்னாட்டில் தலைகாட்டாமலே எங்கேயோ மருகாந்தாரத்தில் (மார்வாடத்தில்) அஜ்ஞாதவாஸம் செய்துகொண்டிருந்தது. அப்படியே அது ஜீவித்துக்கிடக்குமென்று இதுவும் மனப்பால் குடித்திருந்தது. அல்பாயுர் ஜாதகமாகையாலே அது நமது கண்ணில் எட்டிவிட்டது. மூன்றாவது நாளிலேயே பொடிபொடியாயிற்றது. அதை மூன்று நூல்களால் தொலைத்திருக்கிறோம். (1) ஸத்ஸம்ப்ரதாயபாஸ்கரன். (2) இதே பெயருள்ள ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தம். (3) ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸஹஸ்ராம்சு:. இதுவும் ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தமே. ஆனால் முந்தினது தேவநாகர லிபியிலச்சிட்டது; இது திருப்பதி பண்டிதர்களின் கோரிக்கையினால் தெலுங்கு லிபியிலச்சிட்டது. இங்ஙனே மூன்று நூல்களினால் பாறுபாறாகித் தொலைந்த அபத்த பஞ்சாங்கத்தை இன்னும் உயிர்த்திருப்பதாகவைத்து, 6, 7 வருஷங்களுக்கு முன்பு போனவது இப்போது யாருக்கு நினைவிருக்கப் போகிறதென்று மருண்டு பெரும்பாலும் அதிலெழுதிய பேய்த்தனமான விஷயங்களையே மீண்டும் எழுதுகிறது பூதிகந்தச் சுவடியில். ப்ரபந்தஸாரத்தைப்பற்றி யெழுத அப்போது ப்ரஸக்தியிராமையால் அது மட்டும் அதில் வரவில்லை. மற்ற விஷயங்களெல்லாம் அதுவே பாடந்தான். ராவண சோதிதனாய் மாயாம்ருகவேஷம் பூண்டு வந்த மாரீசன் புதியனல்லன்; முன்னமே இருமுறை வந்து பங்கப்பட்டவனே. ஆனாலும் அப்போது விதிமாளவில்லை. மீண்டும் தலைகாட்டாத படி செய்தது ஒரு ஸமயத்தில் தானே. அதுவே யாகுமிப்போது. பூதிகந்தச் சுவடியில் முக்கியமென்று ஸயூத்யரால் மதிக்கக் கூடிய விஷயாபாஸங்களை யெல்லாம் "பாறிப்பாறியசுரர்தம் பல்குழாங்கள் நீறெழ" என்ற பாசுரக் கணக்கிலே பாறவடித் தொழிப்போம். *அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதமே* என்னும் படியானவையே இவை.

14. வேதாந்த தேசிகன் பெருமையை எவ்வளவு விரித்துக் கூறினுலும் ஏற்கும். ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதஸ்தோத்ரம் முதலிய பல நூல்களில் நாமெழுதியுள்ள தேசிக வைபவத்திலேகதேசமும் இதனுலெழுதப்போகாது. மற்றெவருமெழுதகில்லார். தேசிக் திவ்யஸூக்திகளில் தோஷோத்பாவநம் செய்யவே பிறந்தவிது தேசிக வைபவம் சொல்லுவதானது வேச்யை பதிவ்ரதாதர்மம் சொல்லுவதோ டொக்கு மென்று பலகாவ் தெரிவித்திருக்கிறேமாதலால் பிஷ்டபேஷணமிங்கு வேண்டா வென்று விடுப்போம். தேசிகனுடைய பிராமாணிகமான பெருமையை யாரும் குறைப்பதில்லை.

15. ப்ரதீபச்சுவடி (பக்கம் 3ல்) எழுதிற்று—ஆளவந்தார்*மாதாபிதா ச்லோகத்தினுல் நம்மாழ்வாரை நமஸ்கரித்தார். பாஷ்யகாரரோ வென்னில், எந்த காரணத்தாலோ தெரியாது. தம்முடைய க்ரந்தங்களில் திவ்யப்ரபந்தங்களைப்பற்றியோ ஆழ்வார்களைப்பற்றியோ ஓரிடத்திலும் சிறிதும் ப்ரஸ்தாவம் செய்யவில்லை" என்று. இது உலகமெலாம் போற்ற நின்ற நம்முடைய த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவ ஸர்வஸ்வக்ரந்தத்தைக் காணப்பெருத தௌர்ப்பாக்யத்தினுலாயது. பகவத் பாஷ்யகார திவ்ய ஸூக்திகளெல்லாம் அருளிச்செயல் மயம் என்றறிவதற்கு இது பிறந்திலது. தேவாலயங்களில் திவ்ய ப்ரபந்த மோதுவதை விமதர்கள் ஆக்ஷேபித்த காலத்தில் தேசிகனே மூன்னின்று ஆக்ஷேபங்களைக் கண்டித்து அதை ஸ்தாபித்து வைத்தவர் என்பது வாஸ்தவமேயாயிடுக. அதனுல் இதுக்கோ இதன் வகுப்பினர்க்கோ லாபமொன்றுமில்லையே. ஒரு நபும்ஸகன் 'என்னுடைய குமாரன் டிப்டிகலெக்டர், என்னுடைய பேரன் ஜில்லாகலெக்டர், ஜாமாதா ஜில்லாஜட்ஜி...' என்று தெருவ்திரச் சொல்லிக்கொண்டே போவனும். அவனே டிதனேடு ஒரு வாசியில்லையே. க்ரமேண மேன்மேலும் வரவிருக்கும் நமது நூல்களாலே இதுதான் சிலாலிகிதமாகும். வைபவப்ரகாசிகை யென்றும் நிகமபரிமலமென்றும் ஆம்ரேடனம் செய்திருப்பது அபஹாஸ்யமென்று இவ்வளவே எழுதத்தக்கது. அது கீழும் மேலும் புடையுண்டு கிடப்பதன்றே. லஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே ப்ரேத ஜீவித கல்பநம் ப்ராமாணிக க்ருத்யமன்று. இது பன்முறையும் தெரிவிக்கப்பட்ட விஷயம்.

16. "நம்பிள்ளை முதலான பிற்பட்ட ஆசாரியர்கள் சாஸ்த்ரஜ்ஞானமில்லாமல் திவ்யப்ரபந்தங்களிலேயே மிகவும் பரிச்ராந்தர்கள்" என்றெழுதியிருப்பதானது, பெரிய திருமொழி (5—8—7) வியாக்கியானத்தில்—"முற்பட த்வயத்தைக்கேட்டு இதிஹாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்து, பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபத்துக்கு உடலாக ந்யாய மீமாம்ஸைகளையுமதிகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாம் நம்பிள்ளையைப்போலே" என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிச் செய்திருப்பதை நோக்கி வயிறு வீங்கியேயன்றே. இது தன்னைப்போலே அவர்களும் ரகுவம்சத்திலேயே போதுபோக்கவில்லையே! என்று வருந்துகிறதுபோலும். நிற்க. இதற்கு மேலெழுதிற்று—'நம்பிள்ளை திருவடிகளான வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் தாங்களிட்ட க்ரந்தங்களிலே தத்வஹித விஷயங்களில் அதிவாதங்களைச் செய்தார்கள்; கேவலம் அர்த்தவாதங்களே இவை;... ...இந்த மருமத்தை விவேகித்து அறியமாட்டாத சிலர் அதுவே பரமார்த்தமென்று கொண்டு சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கவும் க்ரந்தங்களிலே யெழுதவும் ஆரம்பித்து விட்டார்கள். பகவானைப் பரதுःக்கதுःக்கி யென்றூர்கள், பிராட்டிக்குக் குறைகூறினர்கள், கங்கையை அசுத்தமென்றூர்கள், ஸேதுஸ்நாநம் செய்யக்கூடாதென்றூர்கள், நித்ய நைமித்திக கருமங்களை அநுஷ்டிக்கக் கூடாதென்றூர்கள் ....இதுபோல் பல அபார்த்தங்களைச்சொல்லி ஸம்ப்ரதாய குத்ருஷ்டிகளானூர்கள்." என்று.

17. இங்கே நாம் தெரிவிக்கவேண்டிய திவ்வளவே- நம்முடைய நூற்றுக்கணக்கான க்ரந்தங்களை இது அல்லும் பகலும் அநுபவித்துவருகிறது. மாளுந்தனையு மநுப

விக்கப்போகிறது. அவை செவிடன் காதிலே சங்கூதினபடியாகின்றதத்தனை போலும். தேசிகனுடைய திவ்யஸூக்திகளிலே இதுக்கு ஆபாத ப்ரதீதியே யொழிய ஒன்றிலும் ஆழ்ந்த அநுபவமில்லை, தேசிக திவ்ய ஸூக்தியை உதாஹரித்து "அத்ராஸ்தி பஹு அஸாமஞ்ஜஸ்யம்" என்று கூசாது எழுதின பேர்வழி இதுவேயன்றோ. அது கிடக்க. பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானோருளிய அர்த்தங்கள் தவிர வேறு அர்த்தங்கள் தேசிக திவ்யஸூக்திகளில் எவராலும் காட்ட முடியாதென்கிற நம்முடைய ப்ரதிஜ்ஞையும், அதை ஸ்தாபிக்கும் உபபாதனங்களும் என்ஞான்றும் வெற்றிபெற்றிருக்குமவை. தடாகத்திலுள்ள தீர்த்தத்தைச் சிலர் அப்படியே அள்ளிக்குடிப்பர்கள்; சிலர் வடிக்கட்டிப் பருகுவர். அது போல தென்னசார்யர்கள் ஸ்ரீவசநபூஷண ஆசார்யஹ்ருதயாதிகளாலே அநுபவிக்கும் அர்த்த விசேஷங்கள் வடிக்கட்டின தீர்த்தம் போன்றவை. *அஸாரம் அல்பஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத்* என்று ஸாரதரத்தையும் விடச்சொல்லி *பஜேத் ஸாரதமம்* என்று ஸாரதமத்தைப் பற்றச் சொல்லியிருக்கையாலே அதையே பற்றினர்கள் ஆழ்வார்கள்; அதையே பின்பற்றினர்கள் தென்னசார்யர்கள். 'த்யாஜ்யமாகச் சொன்ன அர்த்தங்களை நவீனர்கள் கைப்பற்றினர்கள். ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் கைக்கொண்ட ஸாரதமங்களான அர்த்தங்களையேதான் ஸ்ரீ தேசிகனும் கைப்பற்றி "பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம், பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்" என்றே வாய் வெருவிக்கொண்டிருந்தாரென்பது அவருடைய திவ்யஸூக்திகளைக் கொண்டு பரக்கநிரூபிதம் எங்கே நிரூபிதமென்னில் இந்த பூதிகந்திக்காகவே நாமெழுதி வெளியிட்ட ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தஸாரநிதியிலே (பக்கம்96முதல்) காண்க.

18. ப்ராமாணிக பண்டிதர்களுக்கு முக்கியமான விஜ்ஞாபனம். நாம் பலகால் எழுதி வெளியிட்டு, இதுக்கு ஸர்வாத்மநா அஸமாதேயமென்று முடிந்துபோன விஷயங்களையே இது திருப்பித்திருப்பியெழுதி வருகிறது. அத்தோடு நில்லாமல், தான் ஸமாதானமெழுதி முடித்த விஷயங்களையே நாம் மீண்டுமீண்டும் எழுதிக் கொண்டிருப்பதாகவும் கூசாமலெழுதுகின்றது. இத்தையே உத்தேசித்து இதனுடைய துர்வாதங்களுக்கே கண்டனமாக எழுதி வெளியிடப்பட்ட நமது நூல்கள் 26. எத்தனை? இருபத்தாறு. (26 என்பது 1955 வரை; பிறகு ஏழு.) அவற்றுள், வாத்ஸல்யார்த்தப்ரகாசிகை; அபிநவதயாசதகம், ஸபாபுஜங்கீஸர்வஸ்வம் என்கிற க்ரந்தங்கள் ச்லோகபத்தமானவை. லக்ஷ்மீஸ்வரூபநிஷ்கர்ஷம், ஸ்ரீ தத்வசோதநம், ந்ருஸிம்ஹாவதாரஹேதுநிர்ணயம், அத்புதசக்தி, வித்வத்வைதிகபூஷணம், ரஸிகரஸாயநம், தத்வஹிதோபதேசம், துவரைப்பிரான் திருவருள், ஸஹ்ருதயஸௌபாக்யம்.....இப்படிப்பட்ட வடமொழி தென்மொழி நூல்கள் யாவும் இதனுடைய நித்ய காலக்ஷேபத்திற்கும் நித்யாராதனத்திற்கும் உரிய க்ரந்தங்களாய் ஸரஸ்வதீபீடத்திலும் கோவிலாழ்வாரிலும் விளங்குகின்றனவென்பது ஸர்வாநுபவஸாக்ஷிகம். இவற்றில் ஒன்றுக்கும் வாயைக் கையைத் திறந்ததில்லையிது. சில நூல்களுக்கு ஏகதேசம் பதிலெழுதினதுமுண்டு; அவற்றுக்கு அடுத்தடுத்த க்ஷணத்திலேயே ஸமாதானங்கள் பெற்று சாந்தமாயிற்று. இதுக்கும் நமக்கும் விளைந்த சர்ச்சைகள் ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களில் மாத்திரமன்று; இது ஸ்வல்பம். ஸகல பண்டித ஸாதாரணங்களான பல விஷயங்களில் பல சர்ச்சைகள் நீண்டகாலம் நடந்திருக்கின்றன. அவற்றிலும் இது அப்ராமாணிகமே யென்பதை வடகலை வித்வான்களேயன்றோ வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். உத்யாநபத்ரிகையில் இதரர்களியற்றியகுவலயானந்த வியாக்கியானமும் ஸுபாஷிதநீவீவியாக்கியானமும் இது அச்சிட்டு வந்தபோது அஸ்தானங்களில் மருண்டு எத்தனை தவறுகள் புகுத்தியது தெரியுமோ? நாம் திருத்திக்கொடுத்த விடங்களில் கைகூப்பியே நின்றது. ஆண்டுகள் பல கடந்தாலும் இவற்றில் ஒன்றையும் வித்வான்கள் மறந்திரார்களன்றோ. ஆகவே விஷய நிரூபணம் சிறிது மில்லாமல் "தென்கலையார்கள் நித்யநைமித்திக கருமங்களைச் செய்யவே கூடாதென்கிறார்கள், பக்தி முதலான

வற்றை அநுபாயமென்கிருர்கள், ஆகவே இவர்கள் ஸம்ப்ரதாயகுத்ருஷ்டிகள்" என்றெழுதிவிடுமிதனுடைய அஸம்பத்தப்ரலபிதங்களைக் கண்டு ஒருவரும் மருளார். இது பட்ட அவஜ்ஞைகளை யாரே மறந்தவர்கள் ?

19. இப்படி யெல்லாமெழுதுகிற இதுவே தன் கையாலேயே

"தென்கலா ஸ்ரீவைஷ்ணவேஷுச அத்யாபி கேசித் வேதாத்யயந வைதிக கர்மாநுஷ்டாநாதிஷு குலபரம்பரயா அத்யந்தம் ச்ரத்தாளவோ பவந்தி"

என்று எழுதிவைத்திருக்கிறது. இதனுல், வைதிககர்மாநுஷ்டாநம் த்யாஜ்யமென்று தென்கலை ஸித்தாந்தமன்று என்பது இதன் கையாலேயே வெளிவந்து விட்டது. கர்மாநுஷ்டாநத்தைப்பற்றி புருஷார்த்தாதிகரணத்தில் * துல்யம் து தர்சனம் * என்கிற ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்திகளை குருமுகமாக ஸேவிக்கப்பெற்ருல் தெளிவு பிறக்குமிதுக்கு. நித்யநைமித்திக கர்மத்யாகிகள் தென்கலையாரில் மாத்திரமில்லை, வடகலையாரிலுமுண்டு, ஸ்மார்த்த மாத்வர்களிலுமுண்டு ; கிம்பஹுநா? ப்ராஹ்மண ஸாமாந்யத்திலுமுண்டு. இதை எங்கும் பார்க்கலாம். காலத்தின் போக்கு இது.

20. தென்கலையார்கள் பக்தி முதலானவற்றை அநுபாயமென்று தூஷிக்கிருர்களென்று எழுதிற்றிது. இதே விஷயத்தில் தேசிகன் திருவுள்ளமென்னவென்று பார்ப்போம் ; அவர் ஸாதித்ததாகச் சொல்லப்படுகிற அடைக்கலப்பத்தில் முதற்பாட்டில் "பத்திமுதலாமவற்றில் பதியெனக்குக் கூடாமல்—அடைக்கலம் நான் புகுந்தேனே" என்றுள்ளது. "ஸ்வாமிந்! பத்திமுதலாமவற்றில் தேவரீருக்கு ஏன் பதிகூடவில்லை?" என்று அவரையே கண்டு கேட்கட்டுமிது. "தென்கலையார்கள் பக்தி முதலானவற்றுக்கு அநுபாயத்வம்சொல்லி ஸம்ப்ரதாயகுத்ருஷ்டிகளானுர்களென்பது இதனுடைய ஸித்தாந்தமாதலால் இந்த அவத்யம் தேசிகன் திருமுடியிலும் இதனுலேற்றப்பட்டு விட்டதென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. தேசிகன் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷையிலே "நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரிதஃ, உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவே து தாம் அபீஃ" என்கிற ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலே பக்தி முதலானவை உபாயமல்லவென்பதை தேங்காயுடைத்துக் காட்டியிருக்கிருர். அந்த ஸ்ரீஸூக்தியில் "அஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரே மோக்ஷோபாயதாபுத்திரபி ந ஸ்யாத்" என்றவிடத்து அபிசப்த வ்யாவர்த்யம் எதுவென்று பார்க்கவேணும்.

21. அதுநிற்க. இந்த பூதிகந்தத்திற்கு தேசிக தூஷணத்திலேயே முழு நோக்கு என்று திருக்குடந்தை வித்வான் ஸ்வாமி தேசிகபக்தி தத்வநூலிலே யெழுதியிருப்பதுதான் ஆதிமுதலந்தமளவும் திடப்பட்டு வருகிறது. முடிவாக, தேசிக திவ்ய ஸூக்திகளில் ஒன்றையும் இது நேராகப் பார்த்ததன்று என்பதே தேறிநிற்கும்.

22. இப்படிப்பட்ட இந்தபூதிகந்தி நம்மைப்பற்றி யெழுதுகிறது - நாம் நம்முடைய ஜீவிதத்தில் ஒவ்வொரு க்ஷணத்தையும் தேசிக த்ரோஹத்திலுலேயே கடத்தி வருகிறோம் என்று. இங்கு உண்மையென்னவென்ருல், பெரிய மடாதிபதிகளும் பல பல கனதனவான்களும் சேர்ந்து தேசிக க்ரந்தங்களையெல்லாம் மாலையாகப் பதிப்பிக்க வேணுமென்று பெருமுயற்சிகள் செய்தும் முடியாமற் போன அக்காரியத்தை நாம் அவலீலையாகச் செய்து முடித்தோமென்பதுபற்றியும், தேசிகஸூக்திகளுக்கு உலகம் மெச்சும்படியான வியாக்கியானங்களை யெழுதி வெளியிட்டு வருகிறோமென்பது பற்றியும், தேசிகஸூக்திகளைக் கண்டபாடஞ் செய்து அவற்றின் அரிய பெரிய ஆழ்பொருள்களை ஸபைகளிலே பொழிகிறோமென்பது பற்றியும் உண்மையான தேசிகபக்தர்கள் உகந்து போற்றுநிற்க, "அசக்தாஸ் தத்பதம் கந்தும் ததோ நிந்தாம் ப்ரகுர்வதே" என்கிற நிலை இந்த பூதிகந்திக்கும் இதைப்போன்ற சிலர்க்குமுண்டாகி, உள்ளடங்காத பொருமைக்குப் போக்குவீடாக தேசிகத்ரோஹீத்யாதி

நிந்தைகளினல் ஆச்வஸிக்க வேண்டியதாகிறது. இதனுடைய அஸூயைக்கு ஹேது வான அம்சங்களிலே தலைநிற்குமது எது தெரியுமா? "தேசிகன் தென்னுசார்யர் களினுடைய நெறியிலேயே நின்றவர்" என்கிற உண்மையை நாம் தேசிகனுடைய திவ்யஸூக்திகளைக் கொண்டே ஸ்தாபித்து வருகையில், அதை மறுக்க வேணு மென்று இது வீணுக ஆசைப்பட்டு எவ்வளவு ஸம்ப்ரமித்தாலும் மேன்மேலும் பங்க மேயடைந்து வருகிறதல்லவா? இதுதான் இதனுடைய அஸூயையை சாகோபசாக மாக வளர்த்து வருகிறது. அஸூயைப்பட்டு ஒழிய வேண்டியது தவிர வேறில்லை.

23. ஆரியர்காள்! இது நாம் அதிசயோக்தியாக எழுதுவதன்று: ஆத்மப்ர சம்ஸையாகவும் எழுதுவதன்று. உள்ளதை உள்ளபடி உபபாதித்து எழுது வதே அத்தனையும். ஆத்ம ப்ரசம்ஸையானுலும் குற்றமில்லை. தென்கலையார்கள் பக்தி முதலானவற்றை உபாயமன்றென்று அநியாயமாய் எழுதிவைத்து இதனு லேயே ஸம்ப்ரதாயகுத்ருஷ்டிகளாகி யொழிந்தார்கள்" என்று இது எழுதியிருக்கிறது. இப்படி எழுதுவதானது தேசிக திவ்ய ஸூக்தியை லவலேசமும் அறியாமையினு லத்தனை என்று நாம் சபதம் பண்ணிச் சொல்லுகிறோம். பக்தி முதலானவற்றை உபாயமன்றென்று அநியாயமாக எழுதி வைத்தவர்கள் தென்கலையார் மாத்திரமல்லர்; உங்களுடைய கபடபக்திக்கு இலக்கான தேசிகனும் இப்படித்தானெழுதி வைத்திருக் கிறார் என்று நாம் சொல்லுவதோடு நில்லாமல் கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தின் வியாக்கி யானத்திலே நிஸ்ஸந்தேஹமாகவும் நிர்விவாதமாகவும் ஸ்வாமி யெழுதி வைத்திருக்கிற திவ்ய ஸூக்தியையும் எடுத்துக் கைமேலே தந்தோம். அதைப் பூர்த்தியாக அநுவதிக் கிறோம் கேண்மின்—"ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் க்ஷணிகஸ்ய காலாந்தரபாவி பலஸாதநத்வ அநுபபத்திதர்சநாச்ச நாஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரே மோக்ஷோபாயதா புத்திரபி ஸ்யாத் இதி பாவ:; அந்தத: தைஸ்தைராராதிதோ பகவாநேவ ஹி ஸர்வத்ர உபாய:" என்று தேசிகன் திருக் கையிலிருந்து திருவவதரித்த பங்க்தியது. இவ்வளவு கல்வெட்டாக வேறு ஆசார்யர் கள் எழுதி வைத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

24. மற்ற விஷயங்கள் கிடக்கட்டும்; இந்தவொரு விஷயத்தைப் பற்றிக் கொண்டு சர்ச்சை செய்து முடிப்போம். இது எழுதியிருக்கிற வாக்கியம்—"பக்த்யா தீநாம் அநுபாயத்வமிதி ஸர்வசாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயவிருத்தம் அப்யுபகச்சந்தஸ் தே ஸம்ப்ரதாய குத்ருஷ்டய இதி அபிதாநயோக்யதாம் பஜந்த:" என்பது. ஸர்வ சாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாய விருத்தமென்று இது தாந்தோன்றியாகக் கருதுகிற அர்த்தம் ஆளவந்தாரால் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டு தேசிகனுல் ஸூஷ்டு ப்ரதிஷ்டாபிதமானது என்னுமிடத்தை நாம் உள்ளபடி யெடுத்துக் காட்டியாயிற்று. இப்படி ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் இது வாயைத் திறந்து மூடுவதற்குள்ளே, எழுதின மசி உலருவதற்குள்ளே நாம் தேசிக திவ்யஸூக்தியைக் கொண்டே மறுபடியும் வாய் திறக்கவோ கைபேர்க்கவோ இட மில்லாதபடி செய்து வருகிறோமாகையால் இதனுல் திக்கு முக்கலாடி நிற்குமிது நாம் நம்முடைய ஜீவிதத்தில் ஒவ்வொரு நிமேஷமும் தேசிகத்ரோஹமே செய்து வருவதாக எழுதாமல் வேறு என்ன எழுதும் பாவம்!

25. ரகுவம்சம் மேகஸந்தேசம் ராமோதந்தம் போஜ சரித்ரம் தவிர தேசிக திவ்யஸூக்தியில் ஒரெழுத்தாகிலும் கற்றதோ இது? ஒன்றிரண்டு தேசிகஸூக்தி கள் இதன் கண்ணில் தப்பிப்பட்டுவிட்டால் "அத்ராஸ்தி பஹூ அஸாமஞ்ஜஸ்யம்" என்றெழுதுவது தவிர வேறில்லை. இதனுல் தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி இதுக்கு உண்மை யானபொருளைத் தரவில்லை யென்பதே தேறி நிற்கிறதல்லவா?

26. இந்த ப்ரகரணத்தில் நாம் அவச்யம் தெரிவிக்க வேண்டிய விஷயங்களை ஸப்ரமாணமாகத் தெரிவிக்கிறோம். நம்முடைய நிரூபணங்களுக்கு நேர்நின்று விடைகூறமாட்டாதவிது தன் துக்கம் மறைவதற்காக தத்தக பித்தகவென்று எழுதிவிட்டதால் உலகமறிந்திருக்கிறவுண்மை மாறிவிடுமோ? மாறுது மாறுது.

27. நம்முடைய நூல்களைப் புகழ்ந்தவர்களில் ஸ்ரீதேசிக பக்தர்களே நூற்றுக் கணக்காகத் தேறுவர்கள். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி, திருமலை திருப்பதி ஜீயர் ஸ்வாமிபோன்ற ஸ்ரீமத் வரவர முநீந்த்ர ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் மிகச் சிலரே புகழ்ந்தவர்கள். நெஞ்சால் நினைப்பரிய பெருமைவாய்ந்த மஹாமஹோபாத்யாய கபிஸ்தலம் ஸ்வாமி, லக்ஷ்மீபுரம் பண்டித ரத்னம் ஸ்வாமி, ஸ்ரீபரகால மடாஸ்தான வித்வத்வரேண்யர்கள் ஆகிய ப்ரபல வித்வான்கள் பலர் நம்முடைய க்ரந்தங்களைக் கடாக்ஷித்துத் தங்களுக்குண்டான ஸந்தோஷத்தை உலகமறிய விளக்கியுள்ளார்களென்றால் இதனில் மிக்க அதிசயமுண்டோ? மேற்கூறிய மஹா வித்வான்கள் புகழ்ந்தது நம்முடைய ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்களையே. மணிப்ரவாள பாஷையில் நாமெழுதிய ஸம்ப்ரதாயார்த்த தத்வபரங்களான க்ரந்தங்களை யுகந்து கொண்டாடினவர்கள் யாவரென்று உலகுக்கு நினைப்பூட்டவேண்டுவது இப்போது ஆவச்யகமாகிறது. ஸ்ரீமதஹோபில மடத்தின் ஸகலயோக க்ஷேம நிர்வாஹகராய் வேதாந்ததீபிகைக்குப் பலகாலம் ஸம்பாதகராய் ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா தோன்றின நாள்முதல் தாம் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளுகிற க்ஷணம்வரையில் அதற்கும் ஸம்பாதகராய் எழுந்தருளியிருந்து பாம ப்ராமாணிகரென்று பெரும் புகழ்பெற்ற மஹர்ஷி வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமி நம்முடைய ஸாம்ப்ரதாயிகார்த்த தத்வபரிசீலன பரங்களான க்ரந்தங்களைப் பெரும் பாலும் பராமர்சித்துப் புகழ்ந்தெழுதி வேதாந்த தீபிகையிலும் ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியாவிலும் வெளியிட்டிருக்குமவற்றை உலகம் கண்டிருக்கிறது. அவர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளின பிறகுங்கூட ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியாவில் நம்முடைய க்ரந்தங்களைப் பற்றின மதிப்புரைகள் வெளிவந்தவை பல. புதுக்கோட்டை ராஜஸம்ஸ்தானத்தில் தாநாதிகாரியாயிருந்த (கீர்த்திமூர்த்தி) ஸ்ரீஉவே. மதத்ரய நிரூபக மஹாபண்டிதரான காளி ரங்காசார்ய ஸ்வாமி ஸகல பூர்வாசார்ய ஸமுநாயாவதாரரென்று நமக்குப் பெயரிட்டு இந்த விருதைக்கொண்டே ஒவ்வொருவரும் வ்யவஹரிக்க வேணுமென்றுமெழுதியிருக்குமது தேசமறிந்தது.

28 கிம்பஹுநா? இந்த பூதிகந்தமே நம்மோடு ஸாக்ஷாத்தாக விவாதப்பட்டுப் பங்கமடையத்தொடங்கின பிறகு நிந்திக்கத் தலைப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய அதற்கு முன் தனது கையாலெழுதி உத்யாந பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருக்கின்ற மதிப்புரைகளைத் தானேயெடுத்து வாசித்துப் பார்க்கலாமே. ஆதிசேஷன் படமெடுத்தாடும்போது ஆனந்தமாகக் கண்டுகொண்டிருந்து, ஹாஹா என்ன தாண்டவம்! என்று புகழுகிறவர்கள், போராத தலைவிதியினால் சிறிது சேஷ்டை செய்து கடியுண்டு வையவுமடிக்கவும் முயல்வது போலவும், கண்ணபிரானிடத்தில் *யதார்ஹம் கேசவே வ்ருத்திம் அவசா: ப்ரதி பேதிரே* என்று மஹர்ஷி கூறினபடி பரவசர்களாய் மரியாதை காட்டிநின்ற துர்யோதநாதிகள் விதிவசத்தால் த்ரோஹிகளானப்போலவும் *அலுப்த மூர்த்தந்ய லிபிக்ரமத்வத்தாலே பழைய நிலையை மறந்தும் மறைத்தும் தூஷிக்க முன் வந்து பங்கமடைகிறார்களென்றால் இதில் வியப்புண்டோ?

29. ஸ்ரீரங்கம் ஆண்டவனுஸ்தானத்தை யலங்கரித்தருளாநின்ற வர்த்தமான ஆண்டவன்ஸ்வாமியோடு அடியேனுக்குப் பரிசயமின்றிக்கே நேரில் ஸேவிக்கப்பெற்றது மின்றிக்கே பத்ரவ்யவஹார ப்ரஸக்தியுமின்றிக்கே யிருக்க அந்த ஸ்வாமி ஸந்நிதியிலிருந்து அசிந்திதமாக வொரு ஸ்ரீமுகம் கிடைத்தது:' "தேவரீருடைய க்ரந்தங்களையும் வாக்விலஸிதங்களையும் ஸ்ரீஸ்வாமி மடாக்ஷித்தும் கேட்டும் மிகவுமுகந்தருளியிருச்சுது. தேவரீருடைய க்ரந்தங்களை யெல்லாம் கடாக்ஷிக்க மிகுந்த குதூஹலமுண்டாகியிருக்கிறது, அப்போதப்போதனுப்பிக் கொண்டிருக்கும்படியாக நியமனம்" என்று ஸ்ரீகார்யதுரந்தரர் எழுதியிருந்தார். பிறகு அனுப்பின நூல்களை யெல்லாம் கடாக்ஷித்தருளி அநுக்ரஹித்த ஸ்ரீமுகம்.— (அஸ்மதேகலப்யம்)

" ஸ்ரீ ஜகதாசார்ய ஸிம்ஹாஸநாதிபதீத்யாதி பிருதாலங்க்ருதாநாம் ப்ரதிவாதி மத்தகஜ பயங்கர கண்டீரவாணாம் ஸ்ரீமதாம் அண்ணங்கராசார்யாணாம்........வாத ப்ரதிவாதக்ரந்தஜாலம் அதிகதம். ஸ்ரீமதாசார்யவர்யாணாம் கடாக்ஷபாத்ரஞ்ச அபவத்; ஸர்வம் ஆநுபூர்வ்யா கடாக்ஷிதவந்த: மஹாகுருவராஸ் தே ஆநந்ததுந்தில ஸ்வாந்தாஸ் ஸந்த ஏவம் ப்ரசசம்ஸு:—பஹு ஸுதர்க்க ஸச்சாஸ்த்ராநுஸாரி ப்ரமாண புஞ்ஜ மஞ்ஜுளீந் ஸஹ்ருதய ரஸிக ஸுஹ்ருத்ரஞ்ஜக நிரதிசயாச்சர்யசைலீப்ர கும்பித வசநமணிமாலாலங்க்ருதாந் தர்சநாவஸரேஷு நவம் நவம் அத்யுத்ஸாஹ ஜநகாந் விவித விசித்ர விஷய வர்க்காந் தர்சம்தர்சம் நிரவதிக துஷ்டிம் அலபந்த கிஞ்ச ஏவமேவ யுஷ்மாகம்சேஷபுரபி நித்யநிரவத்யகைங்கர்யோபயுக்ததேஹாரோக்ய தனதாந்ய ஸம்ருத்திசாலி பூயாதிதி ஸ்ரீரங்கநாயிகாஸமேதம் ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்ம புந:புந: ப்ரார்த்தயே இதி." என்பதாக.

30. இந்த ஸம்ஸ்க்ருத வாக்கியங்களின் கருத்துச் சுருக்கம்—தேவரீரெழுதியுள்ள வாத க்ரந்தங்களெல்லாம் சாஸ்த்ர ப்ரமாண உபபத்திகள் மலிந்தவை யென்றும் எத்தனை தடவை வாசித்தாலும் ஆராவமுதமாய் விளங்குகின்றனவென்றும் ஸகல ரஸிக பண்டிதர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றனவென்றும் ஆண்டவன் ஆனந்தம் பொங்கி ஸாதித்ததாக. நம்முடைய க்ரந்தங்களுக்கு ஒரு மதிப்புரை தந்தருளவேணுமென்று நாம் அபேக்ஷித்ததில்லை, எதிர் பார்த்ததுமில்லை. *துர்விஜ்ஞாதஸ்வஹ்ருதய மஹோ தைவமத்ர ப்ரமாணம்* (பாதுகாஸஹஸ்ரே.) என்று தேசிகனருளிச்செய்தபடி எம்பெருமானுடைய விலக்ஷண திவ்யஸங்கல்பமே அடியாகத் தோன்றிய ஸ்ரீமுகமிது என்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ ?

31. இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமுகங்களையும் புகழுரைகளையும் பெறுதற்குக் கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகில் மற்றொருவர் பாக்கிய முடையரோ? *கோரமாதவஞ் செய்தனன்கொலறியேன்* *யானே தவஞ்செய்தேன்* *என்மதிக்கு விண்ணெல்லா முண்டோ விலை* மலக்கு நாவுடையேற்கு மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே* என்று ஆழ்வார்களும் *இல்லை யெனக்கெதிரில்லையெனக் கெதிரில்லையெனக்கெதிரே* *ப்ரபஞ்ச ப்ரஸித்த ப்ரபந்தப்ரவக்தா விரிஞ்சிப்ரபஞ்சே மதந்ய: கவி: க:?* என்று ஆசார்யர்களும் சில ஸமயங்களில தம்மையுமறியாமல் பேசியிருப்பனவுள. அப்படி நாமும் பேசி நிற்கும்படியாக பகவத் பாகவத மஹாக்ருபையைப் பெற்றிருக்கிறோமென்றால் வயிறுருகி மாள வேண்டுவது தவிர வேறுண்டோ இந்த பூதிகந்தத்திற்கு?

32. பலபல பெரியார்களின் ப்ரசம்ஸைகளால் நமக்கு அபூர்வமான வொரு பெருமையுண்டாய்விட்டதாக நாம் நினைப்போமல்லோம். ப்ராமாணிகர்களின் நிலை இப்படிப்பட்டதென்பதையும், உலகில் அவரவர்கள் எழுதும் க்ரந்தங்கள் போன்றவை யல்ல நம்முடைய க்ரந்தங்கள்—என்பதையும், நாமெழுதும் விஷயங்களுக்கு மறுப்பெழுதத் தோன்றினால் வீணான அதிக்ஷேபபரிஹாஸ வார்த்தைகளை அறவே விட்டிட்டு விஷய விமர்சத்தளவிலே நிற்கவேண்டுமென்பதையும் இந்த பூதிகந்தத்தின் மனத்தில் ஊன்றவைக்கவே இவ்வளவு எழுத நேர்ந்தது.

33. இந்த பூதிகந்தி எழுதிற்று—" இப்படி தென்னாசார்யர்களால் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு விளைந்த மஹத்தான கெடுதலை ஸ்வாமி தேசிகன்கண்டு மிகவும் நொந்து ரக்ஷைகள் முதலான அனேக க்ரந்தங்களை யருளிச்செய்து ப்ராசீந பத்ததியை ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருளினர் " என்று. கேண்மின்; அந்த ரக்ஷைகளில் ஒன்றாகிய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹரக்ஷையினால் தேசிகன் செய்தருளின ப்ராசீந பத்ததி ப்ரதிஷ்டாபநத்தை மேலே விரிவாகக் காட்டினோம். பக்தி முதலானவற்றை உபாயமென்று நினைக்கவும் தகாதென்று தேசிகன் ஸ்தாபித்த ஸத்ஸம்ப்ரதாய பத்ததியை தூஷிக்கவன்றோ இந்த பூதிகந்தி யெழுந்தது. இதற்கு நேரான விடையிறுக்க

முடியாமல் அந்தந்த ஸமயங்களில் வாளாகிடப்பதும், பண்டிதர்கள் இதை மறந்திருக்கக்கூடுமென்று தோன்றும்போது அட்டஹாஸம்செய்வதும் இதற்குத் தொழிலாய் விட்டது. இரண்டொரு வாரத்திற்குள் இதற்கு மறுப்பு எழுதட்டும்.

34. தேசிகருடைய அவதாரம் காஞ்சீபுரியில் தீபப்ரகாசர் ஸன்னிதிவாசலில். அங்கு தேசிகருடைய ஆலயத்தில் ஆதிகாலத்திலிருந்து தென்கலைத் திருமண்தானிருந்தது. கி. பி. 1874 வருஷத்தில் வடகலை வகுப்பினர் அத்திருமணை இடித்துத்தள்ளி வடகலைத்திருமண் போட்டார்களென்பது நியாயஸ்தான ரிகார்டுகளால் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிய வருகிறது. அதாவது இற்றைக்கு 86 வருஷங்களுக்குமுன்வரையில் தேசிகருடைய அவதாரஸ்தலத்தில் தென்கலைத் திருமண்தான் திகழ்ந்ததென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமான விஷயம். ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸன்னிதி யெதிரில் விளங்குகின்ற தேசிகர் ஸன்னிதி வாசலில் புராதனக்கட்டிடமான தென்கலைத் திருமண் நாளைக்கும் எப்படி பிரகாசிக்கின்றதோ அப்படியேதான் காஞ்சீபுரத்திலும் அவருடைய அவதாரஸ்தலத்தில் தென்கலைத் திருமணே கி. பி. 1874-ஆம் வருஷம் வரையில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது; திருப்புட்குழியப்பாஸ்வாமி 1874-ஆம் வருஷத்தில் ஷை தேசிகன் ஸன்னிதி முன்னணியில் இருந்த புராதன காரைக்கட்டிடமான தென்கலைத்திருமண் காப்பை சில வடகலையார்களைக்கொண்டு இடித்துவிட்டாரென்று ஸப்கலெக்டர் மிஸ்டர் குருல்துரை முன்னிலையில் தொடுக்கப்பட்டிருந்த தாவாவில் ஷை திருப்புட்குழி ஸ்வாமியும் ஒரு எதிரியாக இருந்தார். அந்த தாவாவின் நம்பர் 72. அதில் ஷை திருப்புட்குழி ஸ்வாமி கொடுத்த வாக்குமூலம் அப்படியே அச்சாகி வெளிவந்திருக்கிறது. 19—8—1874-ல் ஷை ஸ்வாமி கொடுத்த அந்த ஸ்டேட்மெண்டில் விளங்குகின்ற வாசகங்கள்—

> **"விளக்கொளிதேசிகன் ஸன்னிதி வாசலில் தென்கலைதிருமண்தான் இருந்தது.......... 6, 7 மாதத்திற்குமுன் நான் வெளியூர் போயிருந்தபோது யாரோ வடகலையார் அதையிடித்து விட்டதாக கேள்விப்பட்டேன்........அந்த தேசிகன் ஸன்னிதியிலுங்கூடத் தென்கலையார்களே தென்கலைமந்திரம் சொல்லியே திவ்யப்ரபந்த ஸேவை செய்து வருகிறார்கள்; அங்கு வடகலையார் வடகலைமந்திரம் சொல்லி வரக்காணோம்.".........:—என்பன.**

> இதனால் வேதாந்ததேசிகனுடைய அவதார ஸ்தலமும் புராதனமாகத் தென்கலையாயிருந்ததென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம்."

என்று நாம் எழுதியிருந்தோம். இது, நியாயஸ்தானங்களில் ஏறின ரிகார்டுகளைக் கொண்டு நாம் நிரூபித்த விஷயமாகையாலே நவீநர்களுக்கு இதன்மேல் வாயைக் கையைத் திறக்க முடியவில்லை. இதைத் தாங்கள் காணாததுபோலவே (அத்ருஷ்டிமபிநீய) கிடந்தார்கள். கடைசியாக ஏதாவதொன்றை பதிலாக எழுதித் தொலைக்க வேண்டி வந்தபடியாலே இந்த பூதிகந்தி யெழுதியதாவது.

"அநாதியாய் வடகலையாயிருந்த கோவில்களையெல்லாம் தென்கலையாக ஆக்கிரமித்துக்கொள்வதே தொழிலாயிருந்த தென்கலையார்களாலே நெடுநாளைக்கு முன்னமே ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு அவைதிகங்களாய்க் கிடந்த கோவில்களை மறுபடியும் வடகலையாக்க வேண்டியது யுக்தமேயன்றோ. தூப்புல் ஸன்னிதியானது வெகுகாலமாக அவைதிகமாய்க் கிடந்தது. அதை வைதிகமாக்க ஸ்ரீமத்திருப்புட்குழி ஸ்வாமி கங்கணங்கட்டிக் கொண்டார். அவர் செய்த சூது பலித்துவிட்டது. லோக க்ஷேமத்திற்காக இப்படிப்பட்ட சூது செய்ய வேண்டியதுதானே. ஆஸ்திகர்களுக்கு இது கடமைதானே." என்று எழுதியுள்ளது.

35. இதற்கு நாம் எழுதியிருந்ததைக் கேண்மின். "தூப்புல் ஸன்னிதி ஒருநாளும் தென்கலையாயிருந்தது கிடையாது; முன்பும் வடகலைதான், இப்போதும் வடகலை

தான்; இங்கு தென்கலைத்திருமண் இருந்ததாகவும் அதை திருப்புட்குழிஸ்வாமி இடிக்கச் செய்ததாகவும் எழுதியிருப்பது பொய்" என்று இந்தபூதியெழுதியிருக்கலாம். எத்தனையோ பொய்களைக் கூசாமலெழுதிக் கொண்டிருக்கிற பூதிக்கு இந்தப் பொய்யுரையை யெழுதுவதில் என்ன கஷ்டம்? சில பாமரர்கள் இதையும் மெய்தா னென்று சில நாட்களாவது மயங்கிக் கிடப்பர்களன்றோ. அவ்வளவுதானே இதுக்கு வேண்டுவது. இங்ஙனே எளியவழியை விட்டிட்டு, எல்லாக் கோவில்களுமே தென்கலையாயிருந்தது வாஸ்தவமென்பதை ஒப்புக்கொண்டும், திருப்புட்குழிஸ்வாமி தூப்புலில் சூது செய்ததும் வாஸ்தவமே யென்று ஒப்புக்கொண்டும் ஏதுக்கிது திண்டாடுகிறதென்று ஆலோசிக்க வேணும். விஷயம் இவ்வளவே; தூப்புல் ஸன்னிதிஸம்பந்தப்பட்டவரையில் அந்தகோவில் அநாதியாய்த் தென்கலையாயிருந்ததும் அங்கே திருப்புட்குழியப்பாஸ்வாமி சூது செய்தாரென்பதும் அசைக்கவும் மறைக்கவும் முடியாத நீதிப்ரமாணங்களில்ஏறி தாம்ரசாஸநமும் சிலாசாஸனமும் பெற்றிருக்கை யாலே அதில் விபர்யயம் பேசுவது பெரிய அபாயமாய்த் தலைக்கட்டுமென்று தெரிந்து கொண்டது. ஆகவே இங்கு பச்சைப்பசும்பொய் பேசத் துணிவு உண்டாகவில்லை; அவைதிகமாயிருந்ததை வைதிகமாக்குவதற்காக இந்தச் சூது செய்தாரென்று எழுதி விட்டோமானால் துக்கம் தீர்ந்து விட்டதாம் என்று ஒருவாறு தேறி இங்ஙனே யெழுதி நவீனர்களின் கண்ணைத் துடைத்து விட்டதுபூதிகந்தி.

36. ஒரு தஸ்கரன் ஒரு வைதிகருடைய இல்லத்திலே புகுந்து களவு செய்து கையும் பொருளுமாகப் பிடியுண்டான்; ஏன் களவு செய்தாயென்று அதிகாரிகள் கேட்கையில் "மிண்டர்பாய்ந்துண்ணும் சோற்றைவிலக்கி நாய்க்கிடுமினீரே" என்று ஆழ்வார் சொல்லியிருக்கையாலே அநியாயமாய் அஸத்துக்களிடமிருக்கிற பொருளை வாங்கி ஸத்துக்களிடத்திலே சேர்ப்பிக்க வேண்டிக் களவு செய்தேன்" என்றானாம். அதுபோலவேயுள்ளது இந்தபூதிகந்தியின் பதில். அதே கதைதான்.

37. எது வைதிகம், எது அவைதிகம் என்ற விசாரத்தைப் பிறகு வைத்துக் கொள்வோம். ஒருவர் தென்கலை ஸம்பிரதாயத்தை அவைதிகமென்பதும், மற்றொரு வர் வடகலை ஸம்பிரதாயத்தை அவைதிகமென்பதும், வேறொருவர் இவ்விரண்டு ஸம்பிரதாயங்களையுமே அவைதிகமென்று பழிப்பதும்..........= ஆக இப்படிப்பட்ட மதபேதங்கள் உலகில் மலிந்து கிடக்கின்றன. "அஸிநா தத்த்வ மஸிநா பரஜீவ ப்ரபேதிநா, வித்யாரண்யமஹாரண்யம் அக்ஷோப்யமுநிரச்சிநத்." என்கிற ச்லோ கத்தை தேசிகனருளிச் செய்தும், சததூஷணீப்ரப்ருதிகளான வஜ்ரகுடாரக்ரந்தங் களை யருளிச்செய்துங்கூட பரமதங்கள் தொலையவில்லை. "தேவாலயங்களெல்லாம் நெடுநாளாகவே தென்கலையாயிருந்து அவைதிகங்களாய்க் கிடந்தன" என்று இந்தபூதி வெளியிடுகிற அர்த்தம் உண்மையாகவே யிருக்கட்டும். இந்த நவீனர்களுடைய முன்னோர்கள் திவ்யதேசங்களிலே காலை வைக்காமல் குளக்கரைகளிலேயே வாழ்ந்த தானது "கோவில்களெல்லாம் அவைதிகங்கள்" என்கிற எண்ணத்தினால்தான். 'கோவில்களில் ஜகந்யஜாதீயர்களான ஆழ்வார்களை ஸ்தாபித்தும், அவர்களது வாயில் வெளிவந்த நீசபாஷையான பிரபந்தங்களை உத்கோஷித்தும் தென்கலையார் கள் கோவில்களைக் கெடுத்து விட்டார்கள்" என்றுதான் இந்த நவீநர்களினுடைய முன்னோர்கள் கோவில்களை எட்டிப்பாராமலுமிருந்து விட்டார்கள்—என்று நாம் பலகாலுமெழுதி யிருந்த இதனையே இந்த பூதிகந்தி தன் கையால் எழுதிற்று.

38. ஒன்று பாருங்கள்; ஆங்காங்கு தேவதாந்தரக் கோவில்கள் பலபல கிடக் கின்றன. அவை அவைதிகங்களாகையாலே நமக்கு த்யாஜ்யங்கள் என்று கொண்டே வைதிகர்கள் விலகி நிற்கிறார்கள். இதுவரை அந்த கோவில்களுக்குப் போனவர்களுமல்லோம், இனி போக நினைப்போமுமல்லோம். அவைதிகங்களான விவற்றை வைதிகங்களாக்குவோ மென்கிற எண்ணம் வைதிகர்களுக்கு த்ரிகாலத்

திலும் அஸம்பவி. இவ்விதமாகவே, தென்கலைக் கோவில்களெல்லாம் அவைதிகங்களென்னு முறுதிகொண்டே நவீனர்களின் முன்னோர்கள் ஸூர்யசந்திரர்களேற்பட்ட காலம்முதல் கோவில்களில் விலகி வர்த்தித்தார்கள்; பரமவைதிக வ்ருத்தியைத் தாங்கள் பரிக்ரஹித்து பொங்கல்புளியோரைகளின் வாஸனையுமறியாமல், * ரேதஸ்ஸிஞ்சந், ப்ரஜா: ப்ரஜநயந், த்ரிம்சதஸ்யா ஜகநம் யோஜநாதி, இத்யாதி சிந்தனைகளோடும் அவற்றின் திவ்யார்த்த பரிசீலனங்களோடும் காலம் கடத்திவந்தார்கள். பிறகு, "நாம் மாத்திரம் குளக்கரைகளிலே போது போக்கிக் கிடப்பதேன்? தென்கலையார் மாத்திரம் கோவில்களிலே மரியாதைகளையும் பஹுமானங்களையும் அநுபவிப்பதேன்? அவற்றை நாமும் அநுபவித்தாலென்ன?" என்று தோன்றி, அக்காலத்திலே தென்கலையார்கள் வேதாந்ததேசிகனிடத்தில் அத்வேஷம் மாத்திரமே கொண்டவர்கள் சிலரும், ஸாதாரண பக்தி கொண்டவர்கள் சிலருமாயிருந்தது கண்டு தாங்கள் அவரிடத்திலே விசேஷ பக்தி கொண்டவர்களென்று காட்டத் தலைப்பட்டுக் கோவில்களிலே புகஆரம்பித்தார்கள். ஸாதுக்களாய்ப் புகுந்திருந்தால் நன்றே: ஆரம்பகாண்டமே யுத்தகாண்டமாயிற்று இவர்களுக்கு. ஆனல் எல்லாருமே புக ஆரம்பிக்கவில்லை. யாரோ சிலரே. பெரும்பான்மையான வடகலையார்கள், கோவில் நம்முடைய வைதிகாசாரத்திற்கு உற்றதன்று என்கிற கொள்கையையே கொண்டு விலகியேயிருந்தார்கள். அத்யாபி ஸ்மார்த்த மாத்வாதிகள் விஷ்ணுகோவில்களுக்கு வருவதுபோல அவர்களும் பிம்பதர்சனத்தை மாத்திரம் உத்தேசித்துக் கோவில்களுக்கு வந்து, ஆழ்வார்களை ஸேவிக்கக் கருதாமலும் திவ்யப்ரபந்த ஸேவைகளைக் காது கொடுத்துக் கேட்க விரும்பாமலும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களை அபரிமிதமாகச் செய்து கொண்டு ப்ரஸாத விநியோக கோஷ்டிகளின் அருகுங்கூட வாராமலும் பவித்திர பாணிகளாகவே புறப்பட்டுப் போவர்கள். ஸன்னிதிகளில் உட்காரவே மாட்டார்கள். கதாசித் உட்கார நேர்ந்தாலும் கையை முடிக்கொண்டு ஏதோ ஜபித்துப் போவர்கள். இவர்களிடத்திலே எல்லாருக்கும் அபரிமிதமான கௌரவ புத்தியுண்டு. 'இவர்கள் அத்யயநசீலர்கள், அநுஷ்டாநபரர்கள், பூர்வாபரம் பண்ணி வைக்கக் கூடியவர்கள். தீட்டு கீட்டு சொல்லுவதிலே நிபுணர்கள்' என்று தென்கலையாருட்பட மற்றெல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்டிருப்பர்கள். அத்யாபி இப்படியிருப்பவர்களை ஸ்ரீரங்கம் முதலான அனேக திவ்யதேசங்களில் பார்த்து வருகிறோமல்லவா? இப்படிப்பட்ட சிறந்த கௌரவத்தையே இவர்கள் நிரந்தரமாகக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தார்களாகில் இவர்களுக்கு ஒருவிதமான அவத்யமும் வந்திராது; அந்தோ! வீணை பரிபவமடைந்தார்கள்; அடைந்துவருகிறார்கள். சோசநீயமான தலைவிதி!; அஸ்து! மேலே செல்லுவோம்.

39. இந்த பூதிகந்தி யெழுதிற்று—தென்கலையார்கள் தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியிலும் வெகு மிராசுகளைப் புதிதாக ஆக்ரமித்துக் கொண்டார்கள்; ஆனல் பூர்த்தியாக ஆக்ரமித்துக்கொள்ள முடியாமற் போய்விட்டது; அதனல் இங்கு வடகலைநாமமே இன்றைக்குமுள்ளது—என்று. கோவில்களை ஆக்ரமிக்க ஆசை கொண்டவர்கள் இன்னரென்பதை உலகம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறது. ரிகார்டுகளே வேண்டாம்; இவர்களுடைய ஹிஸ்டரி உலகப்ரஸித்தமாகவன்றோவுள்ளது. தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் சுண்ணம்பினல் போடுகிற நாமம் எது? கல்வெட்டான திருமண்காப்பு எது? அது எத்தனை? அவை இந்த தேவாலயத்தில் எப்படி ஏற்பட்டன? எப்போது ஏற்பட்டன? அவற்றை ஏன் இவர்கள் அழிக்க முயலவில்லை? இத்யாதிகளை ஆர அமர ஆராய்ச்சி செய்தால் ஆக்ரமண கர்த்தாக்களின் உண்மை உணரலாகும். வரதன் ஸன்னிதி வரலாற்றில் இவையெல்லாம் விசதம்.

40. இதற்குமேல் இந்த பூதிகந்தி எழுதிற்று;— "தேசிகபாத்ரத் தெனியனைச்சொல்ல வடகலையார்க்கு ஹக்கு இருக்கத்தானிருக்கிறது; இல்லாமற்

போகவில்லை. ஆனாலும் வடகலையார்கள் பரமஸாத்விகர்களாகையாலே சாந்தியில் விருப்பினாலும் கலஹத்தில் வெறுப்பினாலும் அந்த பாத்திரத்தைச் சொல்ல முயற்சி செய்யவில்லை" என்று. இதனுடைய சுவடியில் இதுதான் பரமஸாத்விகமான வார்த்தை. 'தேசிகபாத்ரத்தனியனைச் சொல்ல வடகலையார்க்கு ஹக்கு இருக்கத் தானிருக்கிறது' என்கிறதே; எந்த இடத்தில் சொல்ல ஹக்கு இருக்கிறது என்று கேட்க வேணுமிதை. இந்த ஹக்கை இல்லை செய்வாரார்? தம்தம் இல்லங்களிலே சொல்லலாம்; திருவிருத்த ப்ரஹ்மரத கோஷ்டிகளில் சொல்லலாம். பஹிர்வீதிகளிலே புதிது புதிதாகக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிற தேசிகாலயங்களிலே சொல்லலாம். தடை செய்வாரார்? மற்ற விடங்களில் பட்ட பரிபவம் ஒரு மஹா பாரதமிறே.

41. இதற்குமேல் பூதி ஒன்று எழுதிற்று கலியின் கொடுமையால் திவ்யதேசங்கள் அவைதிகர்களான ஏகதேசிகளின் ஆளுகையிலே யிருக்கின்றபடியால் அதனால் கெட்டுப்போன கோவில்களைக் கண்ணெடுத்தும் பாராமலிருப்பதுதான் ஸாத்விகர்களுக்கு உற்றது; ஆனாலும் ப்ரதிபக்ஷிகளான இந்த ஏகதேசிகள் கோவில்களில் அதிகமான மரியாதைகளை அநுபவித்து வருவதால் அதுகண்டு ஆறியிருக்கமாட்டாமல் கோவில்களிலே நாமும் புக்குக் கலஹம்பண்ண வேண்டியதாகிறது; இதைப்பற்றி நமக்கு வருத்தமே—என்று. இவை பூதிகந்தியின் வாசகங்கள்.

42. இது ஸத்யம்; வயிற்றினுள்ளே யிருப்பது வெளிவந்து விட்டது. 'கோவில்களெல்லாம் தென்கலையாருடைய ஆளுகையிலே யிருப்பதனாலே அங்கு நமக்குக் காரியமில்லை' என்று கொண்டே இவர்களது முன்னோர்கள் நெடுங்காலம் ஒதுங்கி வர்த்தித்தார்கள், அப்படியே வர்த்தித்தவர்கள், கோவில்களில் தென்கலையாருடைய விஜ்ரும்பணங்களைக் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாமல்தான் எவ்விதமான அக்ருத்யத்தைச் செய்தாகிலும் தங்கள் பொறாமைக்குப் போக்குவீடு செய்து கொள்ளவே வேணுமென்று துணிந்து த்ருஷ்டர்களாய் விஷமங்கள் செய்து வருகிறார்கள். இதற்கு இந்தபூதி வருந்துவதாக எழுதுகிறது. இது உண்மையாயிருந்தால் குலிங்கசகுநி வ்ருத்தியை இது கைப்பற்றாமலிருப்பதுதானுற்றது.

43. பூதியின் இந்தஹாஹாகாரத்தைப்பாருங்கள் "ரங்கநாதன்ஸன்னிதியில் ப்ரபத்தி பண்ணுவோமென்று புகுந்தால் அது செய்யக்கூடாதென்று அவ்விடத்துஅதிகாரிகளானதென்கலையார்கள் தடை செய்கிறார்கள்! ஹாஹா! என்ன கஷ்டகாலம்! என்று; "ப்ரபத்தி பண்ணுவோமென்று புகுந்தால்" என்கிறவிதற்கு என்ன அர்த்தமேன்று. இதனையே கேட்போம். "த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமச்சக்ருர் ஜனார்தநம்" என்கிற வசனத்தை தேசிகன் ப்ரபத்திக்குப்ரமாணமாக எடுத்திருப்பதால் 'நமஸ்காரம் பண்ணுவோமென்று புகுந்தால்' என்கிற பொருள் விவக்ஷிதமாயின், இது அங்கே சென்று எத்தனை நமஸ்காரங்கள் செய்தாலும் தடுப்பாரில்லையே; அஸக்ருந் நமஸ்காரத்தில் அர்ச்சகர்களுக்குத் தடையேயொழிய இது ஆயிரந்தடவை விழுந்தெழுந்தாலும் கேட்பாரில்லையே. அல்லது, த்வயோச் சாரணத்தைத் தடுக்கிறார்களென்கிறதா? அதையும் தடுப்பாரில்லையே. அசாஸ்த்ரீயமாக ஏதோ செய்யப்போனதாகவும், அதைத் தடை செய்ததாகவும் இதனுடைய அழுகையிலிருந்து தெரிய வருகிறது. அப்படிப்பட்ட தடை ஸகல ஸன்னிதிகளிலுமுண்டே. இவற்றினுடைய நவீந துஷ்க்ருத்யத்தை எந்த கோவிலிலும் அனுமதிக்கமாட்டார்களே. அந்தோ! அர்த்தமில்லாதபடி ஏதுக்கழுகிறது.

44. பூதிகந்தி ஆச்சரியமான விஷயமொன்று அத்புதமாக எழுதியது. இது எழுதியதை இதுவேதான் மெச்சிக் கொள்ளவேணும். இது நாம் பலகால் காட்டியதே. அதாவது; ஸ்ரீரங்கதேவஸ்தானம் முழுவதும் தென்கலையாகக் காணப்படுவதற்கு உண்மையான காரணமொன்று கண்டு பிடித்து விட்டது. அங்கு எல்லாம்

வடகலையாகவேயிருந்ததாம்; ஒவ்வொருவரையும் கட்டாயப்படுத்தித் தென்கலைத் திருமண்காப்பு சாத்திக்கொள்ளும்படியாகச் செய்து விட்டார்களாம். இது எப்படி தெரிகிறதென்னில்; இந்த ஸ்ரீரங்கதேவஸ்தானத்தின் ஸர்வாதிகாரமும் முற்காலத்தில் ஒருவரிடத்தில் இருக்கையில் அவர் செய்தவொரு ச்ராத்தத்தில் தென்கலை ஸ்வாமி யொருவரை நிமந்த்ரிக்க நேர்ந்து விட்டதாம்; ச்ராத்த முடிவில் "ஸகலம் ஸம்பூர்ணம் த்ருப்தோஸ்மி" சொல்ல வேண்டிய ஸமயத்தில் "ஸன்னிதித் திறவுகோலைக் கொடுத்தா லொழிய த்ருப்தி சொல்லமாட்டேனென்று அந்த தென்கலை ஸ்வாமி சொல்லவே, அந்த ச்ராத்த கர்த்தாவானவர் ச்ராத்தம் கெட்டுப் போக வொண்ணாதென்று கோவில் சாவிகளைக் கொடுத்து ச்ராத்தபூர்த்தி செய்து கொண்டார் என்று ஐதிஹ்ய மிருப்பதால், இப்படிப்பட்ட நிர்ப்பந்தத்தினாலேயே தேவஸ்தான நிர்வாஹ அதிகா ரத்தை இவர்கள் ஆக்ரமித்துக் கொண்டவர்கள்; ஆகையாலே ஸ்ரீரங்கதேவஸ்தான புருஷர்களை யெல்லாம் இவர்கள் கட்டாயப்படுத்தியே வடகலை நாமத்தை மாற்றித் தென்கலையாக்கிக் கொண்டார்களென்பது எளிதாகத் தெரியவருகிறது என்று.

45. ப்ராமாணிக மஹாநுபாவர்களே! இந்த வொரு விஷயத்தோடு ப்ரக்ருத விவாதம் முற்றிலும் முடிவு பெற்று விட்டதென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம். ஸ்ரீரங்க தேவஸ்தானத்தைப்பற்றின மேலேகண்ட ஐதிஹ்யம் பொய்யானது என்று பழித்து விடாமல் ப்ராமாணிகமேயென்று இசைந்து கொண்டதிது. "விததைதிஹ்ய ஸஹஸ்ரவர்ணநேந" என்றதில் இதையும் சேர்த்துவிடாமல் இது உண்மையான ஐதிஹ்யமே யென்பதை யொப்புக்கொண்டுவிட்டது; ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் நிய மனத்தினால் கூரத்தாழ்வானே ச்ராத்த நிமந்த்ரணத்தில் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீரங்க தேவஸ்தானத் திறவுகோலை ஸதுபாயமாகக் கைப்பற்றி ஸ்வாமியிடம் கொணர்ந்து கொடுத்தார்; அன்று முதலாக ஸ்ரீரங்கநாத ஸந்நிதி ஸாம்ராஜ்யம் ஸ்வாமியின் கைப்பட்டது; அப்போதே தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்து ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீயை அபிவிருத்தி செய்தருளினார்—என்று கோயிலொழுகு முதலான பழைய நூல்களிலே விளங்குகின்ற ஐதிஹ்யத்தைத் தென்கலையார் வடகலையாரென்கிற வாசி யில்லாமல் ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ஒருமிடறாகப் போற்றி வருகிறார்கள். வட கலையாயிருந்த தேவஸ்தானத்தைத் தென்கலையாக்குவதற்காகவே ஸ்ரீராமாநுஜரும் கூரத்தாழ்வானும் கூடி இப்படிப்பட்ட சூது செய்தார்களென்று இதனுடைய ஸித் தாந்தம் வெளிவந்துவிட்டது. இதை வடகலைஸமுதாயம் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டது.

46. நெடுநாளாக நாமெல்லாரும் நினைத்திருந்தது என்னவென்றால், ஸ்ரீரங்க தேவஸ்தானம் ஸ்வாமி திருக்கையாட்சியில் வந்து சேருவதற்கு முன்னே அங்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ விசேஷமாகக் குடிகொள்ளாமலிருந்தது; ஆழ்வார்கள் பதின் மரும் ஆச்சரியமாக ஈடுபட்ட பூலோக வைகுண்டமான இந்த திவ்யதேசம் இப்படி ஸாமாந்யமாக இருக்கிறதே; இதை லோகோத்தரமாகத் திருத்த வேண்டாவா என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீரங்க நிர்வாஹ ஸாம்ராஜ்யமெல்லாம் தம் கைப்பட்டதாக ஆக்கிக்கொண்டு தம்முடைய சிஷ்யவர்க்கங்களை யெல்லாம் தேவஸ்தானத்தின் நாநா கைங்கர்ய நிர்வாஹத்திலே அமர்த்தி இப்போது உலக மெல்லாம் அநுபவித்து ஆனந்திக்கிறவகையை யுண்டாக்கியருளினார்—என்று இவ்வளவே நெடுநாளாக க்ரஹித்திருந்தோம். ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டி காலந்தொடங்கி வடகலையாயிருந்த இந்த தேவஸ்தானத்தைத் தென்கலையாக்குவதற்கே ஸ்ரீராமா நுஜர் இப்பாடுபட்டார் என்று இந்த பூதிகந்தி தெரிவித்து விட்டது; பொய்யா யிராது. மிகவும் ப்ராமாணிகமாகவேதானிருக்கும். இதனால், தென்கலை ஸம்பிர தாயத்திற்கு ஸ்ரீராமாநுஜரும் கூரத்தாழ்வானுமே தலைவர்களாக இருந்தவர்க ளென்றும், இவர்களே ஸ்ரீரங்கதேவஸ்தானத்தை இப்போது நாம் காண்கிற ரீதி யிலே தென்கலை மயமாக ஆக்கினார்களென்றும், ஸகல மிராசுகளிலும் தென்கலை

யாரையே நியமித்தருளினது இந்த உடையவரும் ஆழ்வானுமேயென்றும் இதனுடைய கையினாலேயே நன்கு தேறிவிட்டது. நாம் ராமாநுஜதயாபாத்ரபத்ய சரித்ர நூலிலே விரிவாக எழுதியிருந்த விஷயங்களுக்கு பூதி பதிலெழுதியிருப்பதன்றோவிது.

47. ஸ்ரீ பரகாலமடத்து ஸ்ரீகார்ய துரந்தரரான கஸ்தூரி ஸ்வாமி 1954 வருஷத்தில் நாலெட்டு ஏடுகளில் ஒரு பதிலுரையை வெளியிட்டு, உடனே திருநாராயணபுரம் வித்வான் ஸ்வாமியால் வெளியிடப்பட்டுள்ள மிக விரிவான பதிலுரைகளை (7—5— 4ல்) பெற்று உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு, ஏதோ ப்ரமித்துத் தாம் வெளியிட்டதற்கு மிகவுமநுதபித்துத் திசைநோக்கித் தொழுதிறைஞ்சி நின்றார். அந்தச்செய்திகளை கூபகூர்மஸதர்மா சிறிது மறியாது பழம்பாட்டுக்களையே பாடவந்து உபாலம்பங்களாலே வெற்றிபெறப் பார்க்கிறது. "கஸ்தூரிஸ்வாமி பரமஸாதுவாய் உபாலம்பஸரணிக்கு வைதேசிகராயிருந்தபடியாலே வெற்றி பெற்றிலர்; அங்ஙனன்றிக்கே உபாலம்பஸமர்த்தரான நாம் வெற்றிபெறத் தடையுண்டோ?" என்று நினைத்துமெழுதுகிறதுபோலும். இங்கே ப்ராமாணிகமான விஷயங்களை விளக்கமாகத் தெரிவிக்கிறோம் கேளீர்.

48. கஸ்தூரி ஸ்வாமி தமது சுவடியில் (பக்கம் 6ல்) 1709 ஆம் வருஷத்தில் திருநாராயணபுரம் ஸன்னிதியில் ராமாநுஜதயாபாத்ரபத்யம் சொன்னதைப்பற்றி விவாதம் உண்டானதாகவும் அந்த விவாதம் ராஜ ஸ்தானத்திற்குச் சென்றதாகவும் சில விஷயங்களை ஸப்ரமாணமாகத் தெரிவித்தார். அது பாத்ரபத்ய சரித்ரத்தில் நாம் எழுதியிருந்த விஷயத்தை நன்கு நிலைநாட்டி நின்றது. பெரிய பரகால ஸ்வாமி யென்பவரே இந்தத் தனியனைச் செய்தவரென்றும், அவரே முதன் முதலாக இதைத் திருநாராயணபுரத்தில் சொல்லத் தொடங்கி விவாதத்தை யுண்டாக்கினாரென்றும், அந்த விவாதம் ராஜ ஸ்தானத்திற்குச் சென்றதென்றும், நாம் விரிவாக எழுதியிருந்ததெல்லாம் கஸ்தூரி ஸ்வாமியால் ப்ரதிஷ்டாபிதமாய் விட்டது. பெரிய பரகால ஸ்வாமி கி. பி. 17 6-ல் (அதாவது இற்றைக்கு 285 வருடங்களுக்குமுன்பு மடாதிபதியாகி 1737-ல் திருநாடு அடைந்ததாக அவரே நிரூபித்தார். பாத்ரபத்ய விவாதமோ 1709-ல் உண்டானதாக அவரே சாஸனம் காட்டினார். இதனால் பெரிய பரகாலஸ்வாமி தாம் பரமபதமடைவதற்கு 28 வருஷங்களுக்கு முன்னே இந்த பாத்ரத் தனியண் விவாதத்தைக் கிளப்பினார் என்று பரகால மடத்தவர் கைவிளக்குக் காட்டினாராயிற்று. ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் சொன்னதைப்பற்றி விவாதமுண்டானதாக அந்த ஸ்வாமி எழுதவில்லை. ராமாநுஜாபாத்ரம் சொன்னதைப் பற்றியே விவாதமுண்டானதாக எழுதினார். எதைப் புதிதாகச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்களோ அதைப்பற்றித் தானே விவாதமுண்டாகும். ராமாநுஜாபாத்ரம் நூதனமென்பது கஸ்தூரி ஸ்வாமியின் கையினாலேயே ஸப்ரமாணமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டு விட்டது. இதில் ஸந்தேஹமுண்டோ? இதில் மாறுபாடுண்டானால் தாராளமாக எழுதலாம்.

49. இந்த பாத்ர விவாதம் தோன்றி ஏறக்குறைய 245 வருஷ காலமாகிறது; பத்தெட்டு திவ்யதேசங்களில் இந்த விவாதமுண்டாயிற்று. எந்த திவ்யதேசத்திலும், "ராமாநுஜாபாத்ரம் என்கிற புதிய ச்லோகத்தைப் புதிதாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்களென்றும், இவர்களை தண்டிக்க வேணும்" என்றும் தென்கலையார்கள் வாதிகளாக நீதிமன்றங்களுக்குச் சென்று பரிஹாரமடைந்திருக்கிறார்களே தவிர ஸ்ரீசைலேசபாத்ரம் புதிதாகச் சொன்னார்களென்கிற பிராது ஏதத்க்ஷணபர்யந்தம் ஒரு திவயதேசத்திலும் உண்டானது கிடையாது. அவதாரஸ்தலமான தீபப்ரகாச ஸன்னிதியிலுங்கூட ராமாநுஜாபாத்ரம் சொல்ல ஆரம்பித்தார்களென்கிற பிராது ஏற்பட்டு புதிதாக அதைச் சொல்லக்கூடாதென்று தடை ஏற்பட்டதேயொழிய வேறில்லை. தடையுத்தரவுகளோ தண்டனைகளோ எல்லா ப்ரபாவங்களும் அந்தத் தனியனுக்குத்தான். திருநாராயணபுரத்திலும் இத்தனியன் விவாதமுண்டானது

அபலபிக்க முடியாமல் கஸ்தூரி ஸ்வாமி கையிலேயே வெளிவந்து விட்டது. அங்கும் இதற்குத் தடையுத்தரவு பிறக்கவேண்டியது அவசியமாயிருக்க அது பிறவாமைக்கு என்ன காரணம் என்பதும் கஸ்தூரி ஸ்வாமியாலேயே ஸ்பஷ்டமாக வெளியிடப்பட்டு விட்டது. எங்ஙனே? மைஸூர் மஹாராஜ பரம்பரையானது பரகால மடத்து சிஷ்ய பரம்பரையென்பதை கஸ்தூரி ஸ்வாமி விரிவாக நிரூபித்தார். அதைப்பற்றி விவாதமே கிடையாது, ப்ரஸ்தாவமும் கிடையாது. அப்படியிருக்க எதற்காக அதைப்பற்றி ஸாக்ஷியங்கள் காட்டுகிறரென்று திகைக்க வேண்டியிருந்தது; பெரியபரகால ஸ்வாமி திருநாரயணபுரத்தில் நூதனமந்த்ரத்தைச் சொல்லி விவாதத்தைக் கிளப்பினபோது அவருடைய சிஷ்யரே மைஸூர் ராஜாவாக இருந்தபடியால் ஸ்வாசார்யருடைய தப்புக் காரியத்தை தான் கண்டிக்க முடியாமல் தென்னுசார்யஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களின் அர்ஜியைத்தள்ளுகடைசெய்துவிட்டாரென்கிற உண்மையைத் தெரிவிக்க வேண்டியே "மைஸூர் மஹாராஜ பரம்பரையானது பரகால மடத்து சிஷ்ய பரம்பரை காணும்' என்று அஸ்தானேபி அநவஸரேபி ஆதாரங்களுடன் நிரூபித்தாராயிற்று. மைஸூர் ராஜ விருத்தாந்த வுண்மை.

50. திருநாராயணபுரத்தில் ராமாநுஜதயாபாத்ர விவாதம் ஏற்பட்டு அது ராஜ ஸ்தானத்திற்கும் எட்டியகாலத்தில் ராஜா ஒன்று செய்திருக்கலாம்; அதாவது, "அந்த ஸந்நிதியில் ராமாநுஜாபாத்ரந்தான் சொல்ல வேண்டியது. ஸ்ரீசைலேச பாத்ரம் சொல்லவே கூடாது" என்று கடுமையாகக் கட்டளையிட்டிருக்கலாம். ஆசார்யரான பரகால ஸ்வாமியிடத்தில் ராஜா தான்வைத்திருந்த பக்திக்கு இது மிகவும் தகும். ஆனால் அந்த ராஜா அப்படி கட்டளையிடவில்லை, ஏனென்றால், "புதிதாக ராமாநுஜாபாத்திரத்தைப் பரகால ஸ்வாமி முதலானவர்கள் சொல்லத் தொடங்கி எங்களுக்குத் த்யான விரோதம் செய்கிறார்கள்; இதைத் தடுக்கவேணும்" என்று தென்கலையார் ராஜ ஸகாசத்தில் கொடுத்த அர்ஜியில் ப்ரதிவாதிஸ்தானத் தில் பரகால ஸ்வாமி திருநாமம் இருந்தபடியால் ராஜா ஸ்வாமியை விசாரிக்க நேர்ந்தது. அப்போது ஸ்வாமி ராஜாவுக்கு என்ன சொன்னரென்றால் "இதில் நீ எதற்குத் தலையிடுகிறாய்? என் தகப்பனர் தாதாக்கள் காலத்திலிருந்து நடந்து வருவதை நான் தடுக்கமுடியாது" என்று ஒரே வார்த்தையில் முடித்துவிடு" என்று சொன்னர். ராஜாவும் அப்படியே செய்துவிட்டார், 'நாம் நூதனமாக ஆரம்பித்த பாத்ரத்தனியனுக்கு ஒரு ஹாநி நேராதபடி செய்து கொண்டோமாகில் அதுபோதும்; பிறர் எதையாவது சொல்லிக் கொள்ளட்டும்' என்று நினைத்தே அவர் ஸ்ரீசைலேச பாத்ரத்தைத் தடை செய்யும்படி சொல்லவில்லை. விஷயம் இவ்வளவே.

51. திருநாராயணபுரத்தில் புதிதாகவொருநாள் ராமாநுஜாபாத்ரம் சொல்லத் தொடங்கினதும் அதன்மேல் மைஸூர் மஹாராஜாவிடத்தில் தென்கலையார் முறை யிட்டுக் கொண்டதுமாகிய இந்த சரிதை 200 இருநூறு வருஷங்களுக்கு மிகமுன்னே நடந்ததாகையால் அதைப்பற்றி இவர்களெழுதினாலும் ஸரி, நாமெழுதினாலும் ஸரி, யாரெழுதினாலும பயன்படாது. ரிகார்டுகளைக் கொண்டே இதனுண்மையை நாமறிய வேண்டும் திருநாராயணபுரம் ஸந்நிதியில் தோன்றிய இந்த குத்ஸிதபாத்ரத் தனியன்சண்டை அந்த கோவிலோடு நின்று விடவில்லையே. உடனே அந்த விவாதம் மைஸூர் ராஜஸந்நிதானத்தில் எட்டிற்று. அவ்வளவோடும் நில்லாமல் அந்நாள் தொடங்கியே தென்னட்டிலும் தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதி முதலான விடங்களில் தலைகாட்ட வாரம்பித்தது. அதற்கு நமது நாட்டில் கிடைத்த ஸத்கா ரங்கள் த்வீபாந்தர பர்யந்த ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கையாலும் சிறுவர்களுக்குங்கூட அவை விசதமாகத் தெரிந்திருக்கையாலும் இதைப்பற்றி இங்கு விரிவு வேண்டா. மைஸூர் ராஜ்யத்தில் என்னமுடிந்தது என்பதேப்ரக்ருதம் நிஷ்கர்ஷிக்கப்படவேண் டிய விஷயம். அந்த முடிவை ஸாரமாக வெடுத்து உங்கள் கையில் தருகிறேனிங்கு,

52. (1) "திருநாராயணன் ஸன்னிதியில் வடகலையார் புதிதாக ராமாநுஜா பாத்ரம் சொல்லத் தொடங்கி சண்டையை உண்டு பண்ணினர்கள், இதைத் தடுக்க வேணும்" என்பதாகத்தான் முதன்முதலாக விவாதாரம்பம். இது பரகாலமட ஸ்ரீகார்யதுரந்தரராலும் நிஸ்ஸந்தேஹமாக எழுதப்பட்டுள்ள விஷயம்.

(2) இந்த விவாதமானது மைஸூர் ப்ரபுக்களான ஒடையார்களுக்குள் எந்த ஒடையாரிடம் சென்றது? என்பதை அடுத்தபடியாக கவனிக்கவேண்டும். அதையும் பரகாலமடமே கல்வெட்டாக எழுதி வைத்திருக்கிறது. என்ன எழுதி வைத்திருக்கிறது தெரியுமா? இந்த ராமாநுஜாபாத்ரத்தனியன் உண்மையாய் எந்த காலத்தில் தோன்றினதாக ப்ராமாணிகர்கள் எழுதி வைத்திருக்கிறார்களோ சொல்லிவருகிறார்களோ; அந்த காலத்திலிருந்த ஒடையாரிடத்தில் தான் தென்கலையார் முறையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். (அதாவது) 1709ஹு. இதை மறைக்காமல் மாறுபடுத்தாமல் பரகாலமட ஸ்ரீகார்ய கர்த்தா ஒப்புக்கொண்டு விட்டார். இதனால் 250 வருஷங்களுக்கு முன்னே ராமாநுஜாபாத்ரத்தின் பேச்சே கிடையாதென்பது கல்வெட்டாக முடிந்து விட்டது. இது தோன்றினவன்றே தொடங்கிச் சண்டை; சண்டை தொடங்கின நாளே பிடித்து இதற்கு வாசா மகோசரமான பங்கம். இதையும் மத்யஸ்தர்கள் திடமான ஞாபகத்தில் கொள்ள வேணும்.

(3) கடைசியாக முக்கிய கவனிப்பு. எந்த ஒடையாரிடம் இந்த விவாதம் சென்றதோ அந்த வொடையார் இதைப்பற்றி ஸாக்ஷிவிசாரணையோ ரிகார்டு பரிசீலனையோ ஏதாவது செய்ததுண்டோ? எதுவும் செய்தது கிடையாது. அந்த விவாதத்தில் ப்ரதிவாதியாயிருந்தவரும் தனக்கு குருவாயிருந்தவருமான பரகால ஸ்வாமியின் சொற்படி நாலுவரி யெழுதி தென்கலையார் மனுவைத் தள்ளிவிட்டார். கர்ணடராஜ்யச் செய்தியிது.

53. தென்னடுகளில் தோன்றினபாத்ரத்தனியன் விவாதங்கள் ஒவ்வொன்றும் எப்படி முடிந்திருக்கிறது தெரியுமா? அனேக ரிகார்டுகளை சோதனை செய்தும், ரிகார்டு ஏற்படாத விடங்களில் பிரபல ஸாக்ஷிகளை விசாரித்தும், மற்றும் பலவகைகளாலே உண்மை கண்டறிந்தும் மத்யஸ்தர்களான ஜட்ஜ்கள் முடிவு செய்திருக்கிறார்களென்பது நிர்விவாதம். ஒடையார் இந்த ஜோலிக்குப் போகவேயில்லை. தன் குரு எழுதச் சொன்னபடி எழுதினர். ஒடையார் ஸ்ரீசைலேச பாத்ரமறிந்தாரா? ராமாநுஜாபாத்ரமறிந்தாரா? ஒன்று மறிந்தவரல்லர்.

54. உண்மையில் மைஸூர் ராஜாவோ மற்று எந்த ராஜாவோ கோவிலில் என்ன நடக்கிறது, யார் எது சொல்லுகிறார் என்பதை ஈஷத்தும் அறியகில்லார். அவர்களுக்கு ஸ்ரீசைலேச பாத்ரமும் தெரியாது. ராமாநுஜா பாத்ரமும் தெரியாது. ஸேவாகாலங்களில் கோவில்களுக்கு ராஜாக்கள் வருகிறவாகளேயல்லர். வந்தாலும் அங்கே காது கொடுப்பவர்களுமல்லர். காது கொடுத்தாலும் வாசி தெரிந்துகொள்ளக் கூடியவர்களுமல்லர். ஆங்காங்கு நீதி செலுத்தும் பிரபுக்கள் ஸாக்ஷி விசாரணைகளைச் செய்து உண்மையைப் பல முகமாகத் தெரிந்து கொண்டு தீர்ப்பு செய்கிறார்கள். மைஸூர் ராஜா ராமாநுஜாபாத்ர விவாதமுண்டானபோது ரிகார்டுகளைப் பார்ப்பதோ ஸாக்ஷி விசாரணைகள் செய்வதோ எதிலும் செல்லவில்லை. கோவிலில் சண்டை செய்பவர்களைச் சுட்டுவிடும்படி கட்டளையிடுவேன்' என்று நேரில் சொன்னதாக ஜகத்ப்ரஸித்தமான கர்ண பரம்பரை. அந்த விவாதத்திற்கு மூலகந்த பூத

ரென்றும் பீஜபூதரென்றும் ப்ரஸித்தரான பெரிய பரகால ஸ்வாமி கட்டளையிட்டபடி எழுதிப்படித்த ராஜாவின் காகிதத்தை யெடுத்துக் காட்டுவதனால் என்ன பலன் கிடைக்கும்? முக்கியமாக ஒரு பலன் கிடைத்தது; அதாவது, 245 வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு பரகால ஸ்வாமி இந்த பாத்ரபத்யத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருநாராயணபுரம் ஸன்னிதியில் சொல்ல ஆரம்பித்து விவாதத்தை விளைத்தாரென்பது ஸத்யமானது தான்—என்று ஸ்தாபித்துக் கொடுக்கையாகிற பலனே கைகண்ட பலன். 'பொது வாகத் தனியன் விஷயமான விவாதம் ஏற்பட்டது' என்று கஸ்தூரி ஸ்வாமி எழுதி யிருக்கலாம். அப்படி எழுதாமல் ராமாநுஜாபாத்ரம் சொன்னதற்காக விவாத மேற்பட்டதென்றே தம் திருக்கையாலெழுதிவிட்டார். உண்மையில் இவர் எழுத வில்லை, உலகுக்கு ஸத்யத்தைக் கைகொள் கனியாகக் காட்ட நினைத்த தெய்வம் எழுதுவித்தது. இதில் என்ன ஸந்தேஹம்?

55. திருநாராயணபுரத்தில் நாளைக்கும் பார்க்கலாம். அங்கு தென்னுசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களே விசேஷமாக திவ்யப்ரபந்தம் ஸேவிப்பவர்கள்; ராமாநுஜாபாத்ரம் கூசலிடுவதற்கென்று திவ்யப்ரபந்த கந்தமேயறியாதவொரு வடகலை வைஷ்ணவரை பரகால ஸ்வாமி வேதநம் கொடுத்து நியமித்திருக்கிறார். தவிர, திருநாராயணபுரத்தில் உடையவர் எழுந்தருளியிருந்து செங்கோல் செலுத்தின காலத்திலே 'ஐம்பத்திருவர்' என்று ஸங்கேதமான ஒரு ஸமுதாயத்தை ஏற்படுத்தினர். அவர்களே ஸ்தானிகர்கள். அவர்களத்தனைபேரும் தென்கலை ஸம்பிரதாயஸ்தர்களே யென்பதை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணலாம். அப்படிப்பட்ட மஹான்கள் மலிந்த க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரத்தனியனின் அநுஸந்தானம் குறையற்றிருந்ததென்பதில் யாருக்கு என்ன விவாதமிருக்கும். அங்கே ராமாநுஜாபாத்ரம் நெடுங்காலமாக இருந்து வந்ததென்றால் இதற்கு ஏதேனும் அர்த்தமுண்டோ?

56. "திருநாராயணபுரத்தில் ராமாநுஜாபாத்ரம் 330 வருடங்களுக்கு முன்னே செங்கோல் செலுத்தின ராஜ வொடையார் காலத்திலேயே சொல்லப்பட்டு வந்ததென்று தெரிகிறது" என்கிற அபத்தம் இனித் தலைகாட்டமாட்டாது. "என்னுடைய தகப்பனுருடைய உபநயநத்தில் குமாரபோஜநஸ்தானம் எனக்கே ப்ராப்தமாயிற்று; அப்போது கிடைத்த உத்தரீயந்தான் இதோ கட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன் காண்மின்; பிதாமஹியின் பும்ஸவநஸீமந்தோந்நயந கர்மணி கிடைத்த ஸம்பாவனையைக் கொண்டே இந்த மோதிரம் செய்வித்து அணிந்து கொண்டிருக்கிறேன் பாருங்கள்" என்று இங்ஙனே பல வார்த்தைகளை ஒரு வாயாடி பேசிக் கொண்டிருப்பனும்: அது கேட்டுப் பலரும் இது நல்ல விநோதவார்த்தையென்று உகந்திருப்பார்களாம். ராமாநுஜாபாத்ரத்தைப்பற்றி இவர்கள் சொல்லுவதும் அந்த பாலிச பாஷிதத்தையேயொத்ததாயினும் விவேகிகள் இதற்கு உகவார்கள்; அசட்டு வார்த்தையென்று வெறுத்திருப்பார்களத்தனை.

57. உலகமெல்லாம் பரிக்ரஹித்து ஓரிடத்திலும் ஒரு பங்கமுமடையாமலிருக்கிற *ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய தனியனுக்கு ஒரு வியாக்கியானமும் தோன்றாமலிருப்பது; அது அவதரித்த நாள் இன்னதென்று காட்டாமலிருப்பது, எங்கும் பாதுகா ஸஹஸ்ரம் பெற்று வருகிற பொணைக்கலப் பாத்திரத்திற்குப் பலபல வியாக்கியானங்கள் மிக விரிவாக உண்டாயிருப்பது, இது பிறந்ததற்கு வருஷ மாஸதிதி வாரநக்ஷத்ர லக்னகரண ஹோரைகளையும் தெரிவித்துப் பலர் ச்லோகங்களெழுதுவது, வெட்கமின்றி இதற்கு உத்ஸவங் கொண்டாடுவது, அந்த ஸ்ரீமான் வேங்கட தனியன் கேட்பாரற்றிருப்பது—ஆகிய இவ்விஷயங்களைச் சற்று விமர்சித்தாலே இதன் பண்டவாளங்கள் கையிலங்கு நெல்லிக்கனி யாகுமே. அந்தோ! இந்த அற்பவிஷயத்தை ஆராய்ச்சி செய்ய இவர்கள் கூட்டத்தில் ஆளில்லையா?

58. இந்த பாத்ரத்தனியனுக்கு வாத்ஸ்ய அஹோபிலாசாரியர் வியாக்கியான மெழுதியிருக்கிறாராம். அவர் நானூறு வருஷங்களுக்கு முற்பட்டவரென்று சாஸனம் காட்டியிருக்கிறார்களாம். அதற்கு நேர்நின்று நாம் விடை கூறமாட்டாமல் அந்த நிரூபணங்களைப் பாராதது போலவே அபிநயிக்கிறோமாம். ஐயோ! இப்படியும் ஒரு பாமர ப்ரதாரணமா? அந்த வாத்ஸ்ய அஹோபிலாசார்யரைப்பற்றி நாம் ஒவ்வொரு நூலிலும் விடையிறுத்து வருகிறோம். நமது ராமாநுஜ தயாபாத்ரத் தனியன் சரித்திரத்தில் (பக்கம்39-ல்) 55-ஆம் பாராவையே மறுபடியும் இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறோம்;—

“பாத்ரத்தனியன் நவீனமன்று, புராதனமேயென்று இந்த நவீந வகுப்பினர் வாதிக்கும்போது ஒருகாரணம் வெளியிட்டார்கள்; அதாவது, இந்தத் தனியனுக்கு **வாத்ஸ்ய அஹோபிலாசாரியர்** என்பவர் வியாக்கியானம் செய்திருப்பதாகவும், அவர் ஐந்நூறு வருஷங்களுக்கு முற்பட்டவரென்றும் எழுதினார்கள். இதிலிருந்து ஒருபாணம் வெடித்தது. அந்த வாத்ஸ்ய அஹோபிலாசாரியர் செய்த வியாக்கியானம் அச்சிடப் பட்டிருக்கிறது. அதில் அவருடைய அழுகை ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கிறது. அதாவது, இந்த ராமாநுஜ தயாபாத்ரத் தனியனைத்தான் கோவில்களிலெல்லாம் சொல்லவேண்டும்; ஆனால் இதைச் சொல்லாமல் வேறு தனியனே (ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரத் தனியனே) எங்கும் வெற்றி பெற்றிருப்பதானது கலியின் கோலாஹலம்; பொறாமைக் காரர்களின் துஷ்ட சேஷ்டை—என்று நிந்தித்திருக்கிறார். இதனால் இந்தத் தனியனுடைய பங்கமே அவராலும் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. உண்மையில் அந்த அஹோபிலாசாரியார் நவீநரேயொழிய புராதனரல்ல ராமாநுஜ தயாபாத்ரத் தனியனைப் புராதனமென்று காட்டிக் கொள்வதற்கு இவர்கள் படுகிறபாடு வாசாமகோசரம். எப்பாடு பட்டாலும் அது நவீனமென்பதே கல்வெட்டாகி நிற்கிறது”—என்றிவ்வளவுமெழுதியிருக்கிறோம்.

59. பாத்ரபத்யசரித்ர ப்ரதிஷ்டாக்ரந்த வாக்யங்களையும் கேளீர்;—

“ராமாநுஜா பாத்ரம் ஓரிடத்திலும் செல்லுபடியாகவில்லை யென்றும் எங்கும் ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரமே ஓங்கிவருகிறதென்றும் ஸ்பஷ்டமாக வெடுத்துக் காட்டி, தென்கலையார்களை எம்பெருமான் தீவ்ரமாக தண்டிக்க வேணுமென்று பெருங்குரலிட்டு அழுதிருக்கிற வாத்ஸ்ய அஹோபிலாசார்யருடைய வியாக்கியானத்தைக் கண்டபாடம் செய்து ஸதா அநுஸந்திப்பதுதான் இவர்களுக்குத் தஞ்சமாகக் கடவது. அந்த வாத்ஸ்ய அஹோபிலாசார்யர் பரகாலமடத்துப் பதினைந்தாவது பட்டக்காரரிடத்தில் காலக்ஷேபம் செய்தவர் என்றெழுதியிருக்கிறார்கள். அதனால் மைஸூர் சீமையில் வாழ்ந்தவராக ஏற்படுகிற அந்த அஹோபிலாசார் காலத்தில் திருநாராயணபுரத்திலுங்கூட ராமாநுஜா பாத்ரம் பங்கப்பட்டதேயொழியப் பரிசு பெறவில்லை யென்பதுதான் அவருடைய விபுலநிந்தோக்திகளால் விசதமாகிறது. அத்யந்த நவீநரான அவரை ப்ராசீநராகக் காட்டுவதனால் கிடைக்கும் பலன் இதுவே.” என்று பல பாஷைகளிலும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

60. ஒரு தடவைக்குப் பலதடவை நாமெழுதி வெளியிடும் விஷயங்களைப் பாராததுபோல அபிநயிப்பவர்கள் இந்த பூதிகந்திகளேயொழிய, இவர்களெழுதுகிற அஸம்பத்தங்களைப் பாராதது போல் காட்டிக்கொள்ளுகிற கள்வம் நமக்கு எந்த நாளிலுமில்லை. நாம் ருஜு மார்க்கத்தைப் பற்றினவர்களாகையாலே நம்முடைய ருஜுவான வாதங்களைப் பொய்யாக்க இவர்கள் ஏழேழ்பிறவி தவம்புரிந்தாலுமாகாது. “கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாளிலே” என்கிற பழமொழியின்படி இவர்களின் புளுகுகள் ஒவ்வொன்றாக க்ஷணேக்ஷணே அலசியலசிக் காட்டப்பட்டு வருகின்றன வென்பதை உலகமெல்லாமறிந்திருக்கிறது. இவர்கள் நூற்றுவர்கூடி எத்தனை யெழுதினாலும் அத்தனையும் அந்ருதமேயாகையாலே அடுத்தடுத்த க்ஷணத்திலேயே நம்மால் அடியறுக்கப்பட்டு வருகின்றனவென்பது மறக்கற்பாலதன்று.

61. வந்த்யாஸுதன் மாண்டபோதே அவனுக்கு சிரோபூஷணமாயிருந்த ககநாரவிந்தமும், அவன் கையில் ஏந்தியிருந்த சசவிஷாணசார்ங்கமும், அவனுக்கு நித்யஸ்நாநார்ஹமாயிருந்த மரீசிகாபயஸ்ஸும் அவனோடு கூடவே மாண்ட கணக்கிலே, வாத்ஸ்ய அஹோபிலாசார்யரோடு கூடவே ப்ரபந்த நிர்வாஹமும் பன்னீராயிரப்படி குருபரம்பரையும் மாண்டொழிந்தனவென்பதைத் திடமாகக் கொள்க.

62. அவ்யபதேச்யத்தனியனை யுத்தேசித்தே ஸ்ரீசைலேசாஷ்டகத்தில் எட்டாவது ச்லோகம் அவதரித்ததென்றும், ஸ்ரீசைலேசத்தனியனை முன்னே சொல்லி, அதற்கடுத்தபடி அவ்யபதேச்யத்தனியனைச் சொல்லி, அதற்குப்பிறகு *லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் சொல்லுகிற வழக்கமிருந்ததென்றும் வெள்காமலெழுதிற்று. அந்த அவ்யபதேச்யம் ஓரிடத்திலாவது பங்கமடையாமலிருந்தால் எதையும் எழுதலாம். அது புக்கவிடந்தோறும் பாதுகாஸஹரம் பெற்றுவரும் பரிசை நெஞ்சார அறிந்துவைத்தும் ஏதுக்கு அஸம்பத்தங்களை யெழுதி அபஹாஸ்யமாவது! அந்த அவ்யபதேச்யத்திற்கு 250 வருடங்களுக்கு முன்பு ஜீவிதமிருந்ததில்லை யென்பதை எத்தனை தடவை பன்னிப்பன்னி யுரைக்கலாம். !!

63. தேசிகனுடைய க்ரந்தங்களையும் அவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களையும் நாம் நிச்சலும் சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறோமென்று பூதி எழுதுவது ஸத்யம் ஸத்யம். தேசிகக்ரந்த மாலைகளைப் பதிபபித்தலும் அவற்றுக்கு வியாக்கியானங்களெழுதுதலும் அவற்றை ப்ரவசனம் செய்தலுமாகிய நமது நித்யகாலக்ஷேபம் நாடறிந்ததன்றோ. இவை ஒரு நொடிப்பொழுதும் நம் மனத்தைவிட்டகல்வதில்லை யென்றதும் ஸத்யமே. ''தேசிகனுடைய சிஷ்ய பரம்பரை'' என்றதுதான் ககநாரவிந்தம். தேசிகனுக்கு இருவரே சிஷ்யர்கள். அவர்களில் திருக்குமாரர்க்கு சிஷ்ய பரம்பரையுமில்லை, புத்ரபௌத்ர பரம்பரையுமில்லை. ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமியோ ஸந்ந்யாஸி. அவர் அவரோடு விச்ராந்தர். ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமி (வர்த்தமாநர்) தம்முடைய மடத்தின் வரலாறுகளை உள்ளது உள்ளபடி ஸாதிப்பர். ஒன்றான ப்ரஹ்மதந்த்ரயதிகளிடமிருந்து ஒரு தொடர்பும் கிடையாது. ஆக தேசிகனுக்கு சிஷ்ய பரம்பரையென்பது வ்ருதாபிமானம். இப்போது சிலரோ பலரோ தங்களை தேசிகாபிமானிகளாகச்சொல்லிக் கொள்ளுவதை நாம் அபலாபம் செய்யவில்லை. அவர்களனைவரும் நமக்கு உயிர் போன்றவர்கள். ஜ்ஞாநாநுஷ்டான ஸம்பந்நர்கள் எந்த வகுப்பிலிருந்தாலும் ''அவரெம்மையாள்வாரே'' ''அவரெங்கள் குலதெய்வமே'' என்றிருப்போம் நாம். அஸூயையென்கிற சொல்லுக்கு அர்த்தமே தெரியாமல் ப்ரலபிக்கின்றதிது. தவறான விஷயங்களை யார் கைப்பற்றினாலும் தகர்ப்போம் யாம். இதில் நாம் தென்கலை வடகலை முதலான எந்த பேதமும் நோக்குவதில்லை யென்பதை இந்தப் பூதியே தெரிந்துகொண்டு அதை எழுதியுமுள்ளது.

64. ஆத்மஸ்துதி பரநிந்தை யென்கிற பேச்சு முதன் முதலாக கீதைக்குத் தோன்றியது. ஒரு நாள் கீதை கேட்டு வந்தவன் ''கீதையில் என்ன இருக்கிறது? ஆத்மஸ்துதி ஆறத்யாயம்; பரநிந்தை பத்தத்யாயம். இரண்டத்யாயங்களில் ஏதாவதிருக்கும்'' என்றானாம். அப்படியே இதுவும் எழுதி ஆறுதலடைகின்றது. ''வயம் வா வயமேவ வா'' என்று ஒரு மஹாகவியைச் சொல்லப்பண்ணின நாவூறு யாரையும் சொல்லப்பண்ணும். ''எந்த விஷயமும் புத்தியில் கோணலாகவே படுகின்றது'' என்கிற வார்த்தையை நம்மை நோக்கி இதுவும், இதை நோக்கி நாமும் தாராளமாகப் பொழிந்துவிடலாம். மத்யஸ்தர்களான மஹநீயர்களன்றோ உண்மை தெளிந்து நிர்ணயிக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள். இதுவரை எத்தனை துறைகளில் நாம் இறங்கி நூல்களை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறோமோ, அத்தனை துறைகளிலும் பேரறிவாளர்கள் பரவசராகப் போற்றியுள்ளார்களென்பது சர்வித சாவணமாயினும் ஸமயே ப்ராப்தே சொல்லித்தீரவேண்டியதே யாகிறது. அங்ஙனம் போற்றினவர்கள் பெரும்பாலும் வடகலை ஸம்பிரதாய நிஷ்டர்களான மஹாமஹா சிஷ்டர்களே யென்பது

ப்ரஸித்தம். அத்தகைய போற்றுதல் தனக்கு லவலேசமும் கிடைக்கவில்லையே யென்கிற பரிதாபம் 'ஸம்தாபயதி ஸ்வம் தேஹமாபாததலமஸ்தகம்.' போற்றினவர்களை அபலபிக்க முடியாமையால் அவர்கள் ஏதோ மயங்கிப் போற்றிவிட்டார்களென்கிறது. "திகம்பரஜநே க்ராமே ஹாஸ்ய: கௌபீநவாந் நர:" என்கிற கணக்கிலே தானும் அப்படி மயங்கவேண்டியது தலைவிதியென்று தெரிந்து கொள்ளவில்லை யந்தோ! புநரபி ஸத்யம் சபாமஹே. நமது புத்தியில் அயுக்தமான விஷயம் தோன்றவே மாட்டாது. தோன்றுவது பிறர்க்கு ப்ரயாஸ சதங்களாலும் சலிப்பிக்க வொண்ணாதாகவேயிருக்கும். இதை இன்றளவும் உலகம் பார்த்துவருகிறது. மேலுள்ள காலமும் இங்ஙனமே பார்த்து வருமென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம். "வாதேஷு ந: கோவா சக்ஷுருதஞ்சயேதபி" என்கிற தேசிக திவ்ய ஸூக்தியநுஸந்தானம் "தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையே யொக்க அருள்செய்யு" மெம்பெருமான் படியிலே செய்து வைக்கு மென்னதத்தட்டுண்டோ?

65. "ஒன்று ஒருவாறு அடங்கினால்மற்றொன்று தோன்றுகிறது; நூல்சண்டைசச்சரவு எல்லாம் கிளம்புகின்றது; இப்படி ஓயாமல் காலம்கழிகிறது" என்கிறது. ஆம், இது மெய்யே, "அஸதாம் கர்வோபி நிர்வாபித:" என்ற தேசிகனுடைய காலமும் இங்ஙனே தான் கழிந்தது. அக்காலத்தில் அந்த மஹானும் வீண்வம்புச் சண்டைக் காரரென்றே சில பேதையர்களால் பழிக்கப்பட்டு வந்தார். ஸச்சரித்ரரக்ஷையின் தொடக்கத்தில் "தைரேவ........தர்க்காத்மநா பரிணதை: ப்ரஹராமி மூர்க்காந்" என்று துணிந்து ஸாதித்து ப்ரஹரணம் பண்ணியுங்கூட மூர்க்கஜந கோலாஹலம் இன்னமும் ஒழிந்த பாடில்லை. அவ்வண்ணமாகவே நம்முடைய ப்ரஹரணங்களாலும் பூதிகந்தி ஸஹோதர மூர்க்க ஜனங்களின் மூர்க்கத்தனம் ஒழிந்ததில்லையென்றால் இதில் என்ன வியப்பு? "மூர்க்காந் ப்ரஹராமி" என்றும் "சிரஸ்ஸு நிஹிதம் மயா பதமதக்ஷிணம் லக்ஷ்யதாம்" என்றும் இப்படி கூடவா எழுதிவைப்பது! என்று பழிப்பார் அக்காலந் தொட்டு இக்காலத்தளவும் மலிந்தேயுள்ளார்கள். "பரிமித குணே ஸ்பஷ்டாவத்யே முதா கிமுதாஸதே" என்று தேசிகன் ஸாதித்த கணக்கிலே நம்மைப்பற்றி இதுநிந்திப்பதில் என்னவியப்பு! இந்த ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸஞ்சிகையிலேயே "லோகாபிராம நல்வார்த்தைத்திரள்" என்ற வகுப்பிலுள்ள வார்த்தைகளத்தனையும் இந்த பூதிக்கு உபதேச ரூபமாகவேயன்றோ அவதரித்தன. "பலன் ஏதாவது உண்டா?" என்று கேட்கிறது. "தேசிகனுடைய தத்வடீகா ஸூக்தியில் பஹு அஸாமஞ்ஜஸ்யமஸ்தி" என்று கூசாமல் அஞ்சாமல் எழுதி வைத்திருக்கிற இந்த வ்ருச்சிக தஷ்டமலிம்லுசன் கண்ட பலன் நாம் எப்படி காணமுடியும்?

66. தேசிகனால் ந்யாஸவிம்சதி பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்காகவே ஸாதிக்கப் பட்டது; (அதாவது) அவருடைய வேண்டுகோளுக்கிரங்கி வகுக்கப்பட்டது என்றால் இதை யார் மறுக்கவருவார்? தேசிகன் மஹாஜ்ஞானநிதி; அத்விதீய அநுஷ்டான சேவதி; ஸகலவித்யா வாஹிநீ ஜன்ம சைலர், ஸகல குமதித்வாந்த பாஸ்கரர்........ என்றிப்படி எத்தனை விசேஷணங்களடுக்கிக்கொண்டு போனாலும் ஏற்கும் ஏற்கும் ஏற்கும் என்றல்லது சொல்லுவாரில்லை ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகில். இவற்றால் இந்த பூதிக்கோ இதன் அநுயாயிகளுக்கோ என்னயிற்று? என்கிற கேள்விக்கு வர்ஷசதமானாலும் விடை வெளிவராதன்றோ. நம்முடைய ஆசார்ய ஸமூஹத்தில் விளங்குகின்ற ஆசாரியர்களைப்பற்றி எத்தனை புகழுரைகள் பேசினாலும் அதில் அல்லாதார் பொறாமைப்பட வேண்டியவர்களேயொழிய, ஸத்துக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒருவரும் ஒருநாளும் அஸூயை கொள்ளார்கள். உடையவர் சரித்திரம் சொல்லுகிறேன், ஆளவந்தார் சரித்திரம் பேசுகிறேன் என்றாரம்பித்து தத்தக பித்தக வென்று ஒருவன் பேசினால் அவனை முகம் சிதறப்புடைப்பார்கள் பெரியோர்; அது கொண்டு அவர்களை 'உடையவர் பெருமை பொறாதார், ஆளவந்தார் பெருமை பொறாதார்' என்று தூஷிப்பவர்கள் விவேகிகளாவர்களோ?

67. நஞ்சீயருக்குப் பின்பட்ட திருவாய்மொழி யுரைகளில் ஸ்ரீபாஷ்யாதி விரோதமேயன்றி மற்றும் எல்லாவிதக் குற்றங்களும் யாரும் அபலபிக்க முடியாத படி மலிந்திருப்பது கண்டாகுஷ்டமென்கிறது பூதிகந்தி. இதுவும் பழம்பாட்டு. நமது ஸஜ்ஜநாராதன ஸமீக்ஷா. ஸத்புருஷ ஸமாராதனம் முதலிய நூல்களில் அன்றே மறுக்கப்பட்டு முடிந்து போன விஷயம். ஸ்ரீபாஷ்யமென்று வாயால் சொல்லவும் அநதிகாரியானவிது ஸ்ரீபாஷ்ய விருத்தமென்று எழுதுவதானது துருஷ்கயவ நாதிகள் "இது வேத விருத்தம்" என்பது போலவே யாகுமத்தனை. ப்ரதி ப்ரச்நம் என்று மகுடமிட்டு இந்த பூதிகந்தி ஈட்டில் சில துராக்ஷேபங்கள் செய்திருந்தது. அதற்கு நாம் நமது ஸத்புருஷ ஸமாராதனத்தில் (பக்கம் 36 ல்) "ப்ரதிப்ரசச்நப்ரதி க்ஷேபம்" என்று மகுடமிட்டு எழுதியிருப்பதை யெடுத்துப் பார்த்துத் தலைகுனிந்து நிற்கட்டுமிது. ஈட்டில் எங்கெந்த இடங்களை இது ஆக்ஷேபித்ததோ அந்த இடங்களை யெல்லாம் தசோப நிஷத்பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி கையாண்டு அப்படி யப்படியேஎழுதியுள்ளாரென்பதை எடுத்துக் காட்டி இதை நாம் வாய்மாளப்பண்ணி னோம். வடகலைமதத்தில் தோன்றியுள்ள வியாக்கியானங்கள் எல்லாம் ஈட்டையே கொண்டு எழுதப்பட்டவை யாதலால் ஈட்டில் விருத்தமென்று இந்த பூதிகந்தி நினைக் கிறவை யாவும் அந்த வியாக்கியானங்களில் ஏறிக்கிடக்கின்றன. ஸாக்ஷாத் ஸ்வாமி யென்கிற அக்கிலிபிக்கிலி கிடக்கட்டும். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஒன்பதினாயிரப்படி யெழு திய ரங்கராமாநுஜஸ்வாமி உண்மையில் சிறந்த வித்வான். அவர் ஈட்டை நிதியாகக் கொண்டவரென்பதை நாம் பல விடங்களைக்காட்டி மூதலித்திருக்கிறோம். இதெல்லாம் 1952ஞ மார்ச்சு மாதத்தில் வெளிவந்த பாரதமாதலால் வித்வான்களுக்கு மறந் திருக்குமென்று இப்போது மறுபடியும் கிளப்புகிறது பூதிகந்தி.

68. இந்த பூதிகந்திக்குமுக்கியமான வொருவார்த்தை; "சேஷாயுஷ்யபி சேஷிதம்பதி தயா தீக்ஷாமுதீக்ஷாமஹே" என்றிருக்கிற நாம் "நானேறப் பெறுகின்றேன் நரகத்தை நகு நெஞ்சே!" என்றநுஸந்திக்க வேண்டிய காலம் அணித்தென்றிருக்கிறோம். அதன் பிறகு இதுவோ இது போன்றவர்களோ எது எழுதினாலும் ப்ரதித்வனி கிளம்ப வழியேயிராது. அதற்குள்ளாகவே இது எழுதவேண்டியவற்றை யெல்லாமெழுதி எல்லாவற்றுக்கும் நம்முடைய மறுப்புரைகளை அவதரிப்பித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகுக்கு அபரிமித நன்மைகளை அமோகமாகச் செய்து வைக்கட்டும். "தஸ்மிந்நஸ்த மிதே பீஷ்மே... ஜ்ஞாநாந்யல் பீபவிஷ்யந்தி ததஸ் த்வாம் சோதயாம்யஹம்" என் றாப்போலே D. R. போன்ற சுபாசம்ஸிகள் இது போன்ற அஜ்ஞான அந்யதாஜ் ஞானக் குடுக்கைகளைக் கிளப்பிவிடாமல் நம் கண்ணன் போன்ற விவேகிகளைக் கிளப்பிவிட்டால் ஜகத்துக்கு இன்னமும் ச்ரேயஸ்ஸுகள் விளையும்.

69. நாம் ஒரு பக்கத்தில் தேசிகனையும் மற்றொரு பக்கத்தில் நம்பிள்ளை பெரிய வாச்சான் பிள்ளை முதலான ஆசாரியர்களையும் எண்ணியெண்ணிப்பார்த்து, அனேக க்ரந்தங்களுக்குக் கர்த்தாவாயிருக்கையும் அநேக பிருதாவளீ பூஷிதராயிருக்கையு மாகிற பெருமைகள் தேசிகனுக்குப் போல மற்ற ஆசாரியர்களுக்குச் சிறிதுமில்லையே யென்று பொறாமைப்படுகிறோமாக இந்த பூதிகந்தி எழுதுகின்றது. இது சோசநீய மான மூடத்தனம். *அடங்கெழில் சம்பத்தடங்கக் கண்டு, ஈசனடங்கெழிலஃதென்று அடங்குகவுள்ளே* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தகணக்கிலே நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ண வஸம்பிரதாயத்திற்கு ஒவ்வோ ராசார்யராலும் ஒவ்வொரு விதமான பெருமை விளைந் திருக்கின்றதேயென்று நாம் உள்ளம் பூரித்திருக்கின்றவர்களேயென்பதை நமது நூல்களினால் உலகமுணர்ந்திருக்கின்றது. தேசிகனை பகவத் ராமாநுஜ தரிசனத் தில் வேறுபட்டவராக இந்த பூதிகந்தி நினைப்பதுபோல நாம் நினைத்திலோம். இதர மதஸ்தர்கள் ஆதிசங்கராசாரியர் அளவற்ற நூல்களைச் செய்திருப்பதாகவும், பகவத் ராமாநுஜர் ஸ்வல்பக்ரந்தங்களையே செய்ததாகவுஞ் சொல்லி ஏசிவருகிறார்கள். இதற்கு ஸப்ததியில் தேசிகன் "விகடமுரபித்வக்ஷ:பீடபரிஷ்கரணோசித: குலகிரி துலாரோஹே பாவீ கியாநிவ கௌஸ்துப:" என்று உண்மையான ஸமாதான முரைத்தனர். உலகத்திலுள்ள ஸகல க்ரந்தங்களையும் ஒரு தட்டில் வைத்து மற்

றொரு தட்டில் ஆசார்யஹ்ருதயத்தை மட்டும் வைத்தால் இதற்கு எத்தனை கூடியு மீடாகாதென்கிற தத்துவம் பூதிகந்தி ஸதர்மாக்களுக்குத் தெரிய வழியில்லை. நான்கு வேதங்களுக்கும் பாஷ்யங்கள் செய்தவர்களோ, தர்க்க வ்யாகரண மீமாம்ஸாதி சாஸ்த்ரங்களில் உத்க்ரந்தங்களை யெழுதிவைத்தவர்களோ இன்னுமெத்தனை செய்த வர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ண வேதர மதஸ்தர்களேயொழிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் ஸர்வ லோகோப ஜீவ்யங்களான க்ரந்தங்களையெழுதி வைத்தவர் ஒருவருளரோவென்று ஏசுகின்றவர்களுக்கு இந்த பூதிகந்தி விடைகூறியாகட்டும்.

70. நான்கு பாஷைகளிலும் ஐந்நூறுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை உலகமெல் லாம் சிரமேற்கொள்ளும்படி யெழுதிப் பிரசுரம் செய்திருக்கின்ற—இனிமேலும் நூற்றுக்கணக்கான நூல்களையெழுதிப் பிரசுரம் செய்யவிருக்கின்ற நம்மைநோக்கி இந்த பூதிகந்தி போல்வார் பொறாமைப்பட்டுச் சாகவேணுமேயொழிய நாம் பொறாமைப்பட வேண்டும்படி பெருமைபெற்ற வ்யக்தி பூதிகந்தி கொண்டாடும் வகுப் பில் எந்நாளிலுமொருவரு மிலரென்னு முண்மையை யறிந்தவர்கள் நாற்றிசைகளி லும் நிரம்பியுள்ளார்கள்.

71. இந்தப் பூதிக்கு நூலெழுதும் முறை அடியோடு தெரியாது. (பூதிகந்தி புஷ்பம் பக்கம் 23-ல்) "இங்கு ஒரு அசட்டு ஆக்ஷேபம் செய்யப்படுகிறது" என்று தொடங்கி * பூதம் ஸரச்சேதய்யாதி பட்டருடையதான சுலோகத்திற்கு நாமிட்ட விவர ணத்தை உதாஹரித்திருக்கின்றது. எதுவும் இதுக்கு ஆக்ஷேபமாகவே புலப்படு கிறது. "காளிதாஸன் * மந்தஃ கவியசஃ ப்ரார்த்தீ * என்கிற ச்லோகத்திலும் * க்வஸூர்ய ப்ரபவோ வம்சஃ * என்கிற சுலோகத்திலும் தான் ரகுவம்சம் செய்யக் கூடாதென்பதைத் தானே ஆக்ஷேபித்திருக்கிறான்" என்றவனுக்குத் தம்பியேயிது. அல்லது நமையனுகவுமிருக்கலாம். ஆழ்வார்களைத் தொட்டுப்பேச இதற்கு என்ன அதிகாரம். சிலவாண்டுகட்கு முன்னே பூந்தமல்லியில் வைகாநஸர்கள் ஒரு மகா நாடு நடத்த நிச்சயித்து அதற்காக விளம்பர மச்சிட்டார்கள். "நம்முடைய ஆழ்வார் களில் தலைவரான பகவத்ராமாநுஜருக்கு ஆறு ஸம்ஸ்காரங்கள் ஸாதித்தவரும் உத்தம ஆழ்வாருமான திருக்கச்சநம்பி யவதாரஸ்தலத்தில் மகாநாடு கூடப்படும்" என்று அச்சிட்டுப் பிரசுரம் செய்தார்கள். அவர்களை அநாயாஸேந வெல்லவல்ல இந்த பூதிகந்தி பிரபந்தசாரப் பாட்டுக்களுக்கு விசேஷார்த்த வியாக்கியானம் பண்ணுவதைப் பார்க்கும்போது * உமாஸுதம் வியாக்கியானமும் * பம்போபவன வியாக்கியானமுமே நினைவுக்கு வருகிறது. (அவையாவன—)

[உமாஸுதம்] முக்கண்ணன் பெண்டாட்டி மூத்தபிள்ளையென்கை. மா ஸுதனை வியாவர்த்திக்க உமாஸுதனென்றது. இல்லையானால் ரமாஸுதமென்ன வேணுமிறே. (சோ) இதுக்கர்த்தம் அண்ணு ஸாய்ப்பர். சோற்றுக்கு வழியில்லையே யென்று சோகிக்கிறபடியென்பர். (கவிநாச காரணம்) கவிகளுக்கெல்லாம் நாசத் தைப் பண்ணுகிறவர். (ந—மாமி) நித்ய ப்ரம்மசாரியாகையால் மாமியாரில்லையாம். (விக்நேச்வரபாதமும் கஜம்) முகந்தான் யானைமுகமென்றால் காலும் யானைக்காலாம். பாதபங்கஜமென்று பாடமானால் அது உமாஸுதமென்றத்தோடு சேரமாட்டா தாகையாலே இப்படியேதான் அய்யாநிர்வஹிக்கும்படி. இனி பம்போபவந வியாக்கி யானமாவது, (பம்போ!) பம்பாஸரஸ்ஸைப் பார்த்தவாறே ஓவென்றழுகிறார் ராமர். கோதண்டராமன், ஸீதாராமன், ஜானகிராமன், தசரதராமன் என்னுமாபோலே அழுமூஞ்சிராமனென்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (பவனமாருதம்) பவனமென்றாலும் மாருதமென்றாலும் காற்றுக்குப் பேராயிருக்க இரண்டையும் சேர்த்துச் சொல்லு கிறது அலைமேலலை, மலைமேல்மலை, காற்றுமேல் காற்று குட்டிக்காற்றென்னுமா போலே. அபிராமபுரத்தில் ஆச்சரியமான திருப்பாவை வியாக்கியான ப்ரசங்கம் செய்தவிதுக்குச் சொல்லத்தான்வேணுமோ?

பூதிகந்தி புஷ்பப்ரஹார ஸப்ததி முற்றிற்று.

இனி பூதிகந்த நிராஸ சதகம் அடுத்த இதழில் வெளிவரும்.
